

TURRAPPORT 1

COMMENDATION

"BETHESDAS MUSIKKOR" OF COPENHAGEN

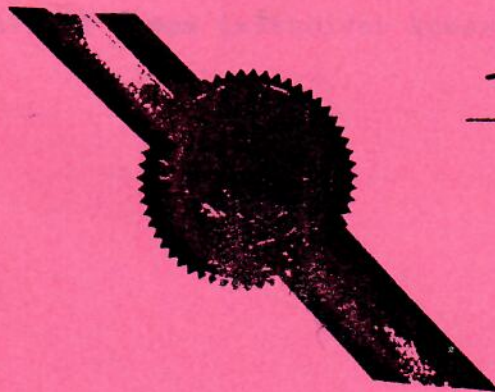
WHEREAS, AS PART OF THEIR NORTH AMERICAN TOUR EXTENDING THROUGHOUT THE WEST COAST OF THE UNITED STATES AND CANADA, THE "BETHESDAS MUSIKKOR" OF COPENHAGEN WILL PRESENT A FREE CONCERT OF CLASSICAL AND ROMANTIC WORKS FOR CHORUS AND ORCHESTRA, SATURDAY, OCTOBER 20, 8 P.M. AT THE LOS ANGELES TRIFORIUM, AND:

WHEREAS, JENNING MAISEN WILL CONDUCT THE BETHESDAS MUSIKKOR, AN INDEPENDENT NONPROFIT ORGANIZATION CONSISTING OF A MIXED CHORUS OF 55 VOICES, WITH ORCHESTRA OF 33 MUSICIANS, AND:

WHEREAS, FEATURED SOLOISTS WILL BE GERTRUD SPLIID, A MEMBER OF THE JUTLAND OPERA COMPANY OF DENMARK, AND ORGANIST PETER LANGBERT

NOW, THEREFORE, TOM BRADLEY, MAYOR OF THE CITY OF LOS ANGELES DO HEREBY COMMEND THE "BETHESDAS MUSIKKOR" OF COPENHAGEN FOR ITS PERFORMANCE AT THE LOS ANGELES TRIFORIUM, SATURDAY, OCTOBER 20, 1979 AT 8 P.M. AND EXTENDS GREETINGS TO EIGON WEIDENKAMP, MAYOR AND THE CITIZENS OF COPENHAGEN

OCTOBER 20, 1979

Tom Bradley
MAYOR

**BETHESDAS MUSIKKOR
KONCERTREJSE USA & CANADA
5. - 24. OKTOBER 1979**

KONCERTREJSE- MUSIKREJSE

Forord

Formålet med at udgive en rapport om Bethedas Musikkors koncertrejse til Canada og USA 5.-24. oktober 1979 er dels at lave en rejsedagbog til rejsedeltagerne, dels at foretage en beskrivelse for andre, som er interesseret i turen.

Skulle vi fortælle om alt, hvad vi oplevede, ville turrappen blive et digert værk på flere hundrede sider. Vi har derfor måttet foretage en udvælgelse og har valgt at beskrive turen i

TURRAPPORT 1 med afsnittene Koncertrejse - Musikrejse, Tilbageblik over Rejseprogrammet og Rejsedeltagernes Turrapporter

TURRAPPORT 2 som indeholder rejselederens daglige information til rejsedeltagerne

TURRAPPORT 3 som indeholder koncertprogrammer og regnskab.

KONCERTREJSE - MUSIKREJSE

Koncertrejse kaldte vi Bethedas Musikkors turné til Canada og USA 5.-24. oktober 1979. En mere dækkende betegnelse ville måske være musikrejse, for den musikalske udfoldelse begrænsede sig ikke kun til de 11 koncerter, musikkoret afholdt på turen; sang og musik var et gennemgående træk under hele rejsen.

Allerede ved afrejsen fra Kastrup Lufthavn, kunne man i afgangshallen iagttage vores to trompetister, [redacted] stå i et hjørne med instrumenterne i hånden. To af rejsedeltagerne, hr. og fru Svendsen, havde guldbrillur på afrejsedagen og blev hilset velkommen med tonerne fra "Det er så yndigt at følges ad", inden Elisabeth Lyneborg på musikkorets vegne ønskede til lykke og overrakte en gave fra rejsedeltagerne.

Koncertrejsens 11 koncerter bød på særdeles forskelligartede koncertoplevelser for musikkorets medlemmer: Fra festlige kirkekoncerter til udendørs koncerter med noderne viftende for vinden. Fra Church of the Beatitudes festklædte koncertpublikum til Century Plaza's brogede forsamling, som inkluderede et par frokostspisende tilhørere, hvis begejstring dog ikke var mindre, hvad [redacted] beretter om i sin turrapport. Med et repertoire spændende fra koralmelodier og større kor- og orkesterværker over danske sange til H.C. Lumbys "Britta Polka" og "Columbine Polka".

Det var meget glædeligt, at vi ikke ved nogen af koncerterne havde en "dårlig dag", end ikke ved den første koncert i Grace Lutheran Church i Edmonton den 6. oktober, hvor rejsetrætheden endnu sad i rejsedeltagerne efter gårdsdagens næsten døgnlange rejse. Som det var tilfældet ved flere af musikkorets koncerter, overvåredes også koncerten i Edmonton af den danske konsul, som havde bedt om en kort pause i koncertprogrammet, da han ønskede at sige et par ord i anledning af vores besøg.

De første koncerter på rejsen stod i jubilæernes tegn. Mens koncerten i Edmonton dannede optakten til festlighederne i forbindelse med den danske kirkes 50-års jubilæum, var det i Calgary Bethedas Musikkor og dirigent Henning Madsen, som fejrede jubilæum, idet koncerten i Knox United Church var musikkorets koncertarrangement nr. 700. Efter en festlig koncert for et publikum på ca. 800 mennesker holdt Bethedas Musikkors formand, [redacted], en kort tale, hvori hun takkede Henning Madsen for hans store arbejde for musikkoret, og overrakte en jubilæumsgave.

Efter et par fridage på turen over Canadian Rocky Mountains ventede et hårdt program med 4 koncerter på 3 dage og i 3 forskellige byer. I First Lutheran Church i Vancouver afholdtes den 12. oktober turens 4. koncertarrangement, og allerede kl. 8.00 næste morgen mødtes vi igen, denne gang til tv-optagelse i den danske kirke. Vi var blevet bedt om et juleprogram, som bliver udsendt i december måned, og som vil blive benyttet ved juletid de næste 2-3 år.

Samme aften afholdtes en koncert i St. John Lutheran Church i Seattle, arrangeret af St. John Lutheran Church, og den nordlige del af koncertrejsen afsluttedes med en eftermiddagskoncert arrangeret af Trinity Lutheran Church i Tacoma's smukke kirke Trinity Lutheran Church. Særlig

stort bifald fra de omkring 600 tilhørere fik Malotte's "The Lord's Prayer", som blev opført efter specielt ønske fra koncertarrangørernes side. Solist var vores vocalsolist på turen, operasangerinde Gertrud Spliid.

Rejsens næste "koncert" stod ikke opført i vores koncertplan. Den fandt sted i Western Airlines fly på vej fra Seattle til Phoenix, hvor koret på opfordring sang "Jeg elsker de grønne lunde" for kor a capella under ledelse af Henning Madsen.

Dette var ikke turens eneste uformelle "koncert". Ved flere lejligheder - ved afrejse, på sight-seeing tur eller på vej til nye rejsemål - blev vi opfordret til at "give et nummer", hvorefter koret stillede op og med Henning Madsen som dirigent sang et par danske sange fra vores koncertprogram. Således bad en tjener fra "Lobstick Motor Lodge" i Jasper om en dansk sang, da han hørte, at det var et dansk kor og orkester, som havde overnattet på motellet, og under vores besøg ved Montezuma Castle ville den lokale guide slå en handel af: Han fortalte os om Montezuma Castle, og vi sang til gengæld et par danske sange for ham.

Koncerten i Phoenix står nok for de fleste rejsedeltagere som turens festligste. Alene den smukke kirkesal, hvis opbygning minder om en koncertsal, var inspirerende, og den enestående modtagelse vi fik af arrangørerne fra Church of the Beatitudes - på et tidspunkt, hvor vi ellers var godt forvante - medførte, at alle forsøgte at yde en ekstra indsats. Vi havde en "konkurrent" på koncertaftenen, idet Phoenix Symphony Orchestra under ledelse af dirigent Theo Alcantara og med Jorge Bolet som gæstepianist havde åbningskoncert i forbindelse med starten på den nye sæson, men vi havde alligevel den glæde i Church of the Beatitudes at kunne spille og synge for et festklædt og meget begejstret publikum på 700-800 mennesker. Orgelværket "Suite Gothique" af L. Boëllmann opført af vores orgelsolist Peter Langberg gjorde ved denne koncert et særlig dybt indtryk i forbindelse med den lysvirkning, som [redacted] fortæller om i sin turrapport.

church of the Beatitudes

555 WEST GLENDALE AVENUE • PHOENIX, ARIZONA 85021 • (602) 264-1221

October 24, 1979

Rev. Carter H. Nelson, D.D., L.H.D.

Rev. Anne R. Koshak, M.Div.
Rev. Warren J. Keating, M.Div.

Rev. Kenneth H. Duckwald, B.D.
Rev. Winston R. Stewart, Ph.D.
Rev. David L. Hunting, M.Div.
Rev. M. Doria Carlson, Ph.D.

Mr. Hartly Kristiansen
Albertsvaenge 11
2620 Albertslund
Denmark

Dear Hartley:

Your lovely visit is now just a happy memory. The time you and the group spent with us will certainly linger long in our hearts. You won us over!

It was a real joy to have you visit our church, and the concert was outstanding, but the warmth of your friendship was best of all. We would welcome you back any time.

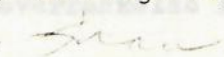
I am sure the rest of your trip to the Canyon, to Vegas and the Los Angeles area has been very rewarding. And tomorrow you leave our United States. I am sure your homecoming will be great; after twenty days away your families will be counting the hours until you arrive. By the time you receive this you will all be hard at work once again.

I am enclosing letters that arrived after your departure. Two families called in saying that some clothing and personal possessions were left behind. It is my understanding that they will be mailing these items directly to the proper owners. If these are not received in a matter of a few weeks, please write me and I'll track them down. Also I am enclosing the glossy prints that you mailed to me in September. Perhaps you can use them for additional publicity.

We do sincerely hope you can return, and one of these days I expect many of us will try to get to Copenhagen; so we will be knocking on your door.

My personal greetings to all, and do keep in touch from time to time.

My best regards, always,

Fran Godwin

FRG:db

united church of christ

Turens sidste rejsemål var Los Angeles, hvor vi afholdt 4 koncerter. Den første af disse var en udendørs koncert på Triforium, City Hall, arrangeret af City of Los Angeles, Municipal Arts Department. Bethedas Musikkor havde medbragt en gave, en smuk bog om København, fra Københavns overborgmester Egon Weidekamp til Los Angeles' borgmester Tom Bradley. Denne gave overrakte musikkorets konferencier, [redacted] under koncerten Tom Bradley's repræsentant William C. Vestal jr. Triforium Program Director. Borgmesteren var bortrejst til et møde, og kunne derfor ikke selv være til stede. På Tom Bradley's vegne overrakte William C. Vestal jr. Bethedas Musikkor en hilsen fra borgmesteren. Vores musikalsk set bedste koncert fandt sted i Angelica Lutheran Church søndag den 21. oktober. Mange mennesker havde denne søndag eftermiddag fundet vej til vores koncert, som endvidere blev optaget til en senere radioudsendelse.

Mandagens koncert fandt sted i Century City, "en by i byen", bestående af hotel, et meget stort shoppingcenter, forlystelsescenter, kontorbygninger og lejligheder, hospital samt nogle af 20th Century Fox's filmstudier. Koncerten fandt sted på Century City's torv, Century Plaza. Til stede var bl.a. den danske konsul, og koncerten blev optaget på tv. og udsendt senere på eftermiddagen.

Koncertrejsens sidste koncert afholdtes i Disneyland som et led i Disneyland Band Festival Program. Selvom disse koncerter ikke må vare mere end 20 min., var vi af arrangørerne blevet bedt om en halv times program, og vi havde her en morsom og festlig afslutning på vores koncerter.

Ud over de 11 større koncerter medvirkede Bethedas Musikkor under ledelse af vores vicedirigent på turen, Kirsten Kolling Langberg, med et program for kor og orgel ved en festgudstjeneste i Edmonton søndag, den 7. oktober. [redacted] var bedt om at holde søndagens prædiken, og Peter Langberg medvirkede ved orglet. Efter gudstjenesten overrakte [redacted] paster Hølgger Madsen, Ansgar Danish Lutheran Church, en gave, som Dansk kirke i Udlandet havde bedt musikkoret overbringe den danske kirke i anledning af dennes 50-års jubilæum. På det danske alderdomshjem Dania Home, hvor sight-seeing turen i Vancouver sluttede, sang koret nogle sange for kor a capella ligeledes under ledelse af Kirsten Kolling Langberg.

Vores forventninger til koncerterne var før turen af noget blandet karakter. Vi ventede nogle gode og godt besøgte koncerter i de store kirker, hvori vi skulle spille. I Canada, hvor alle koncerter var arrangeret af den danske kirke, og hvor arrangørerne derfor helst havde set deres egen kirke benyttet som koncertsted, havde arrangørerne allerede fra planlægningens start måttet låne andre og større kirker i byerne, da man forventede et betydeligt større antal tilhørere, end de danske kirker kunne rumme.

Udendørskoncerterne var vi derimod mere skeptiske overfor. Vi havde på forhånd fået at vide, at det ikke var sikkert, der sad en eneste tilhører på de fremsatte stole foran scenen ved vores koncert på Los Angeles City Hall's Triforium. Koncerterne på denne scene transmitteres via nogle meget store højttalere over hele nabolaget, og folk lytter så dertil, mens de går aftentur. Det var derfor en overraskelse at se, at ikke alene var

alle stolerækker fuldt besat, men folk sad også på den lave mur omkring pladsen og på de faste bænke i nærheden og lyttede til vores koncert.

Også de to øvrige udendørskoncerter var godt besøgt, og vi havde den glæde at se, at tilhørerne blev siddende under hele koncerten i stedet for, som det er sædvanligt ved udendørskoncerter at lytte til et par numre for så at gå videre.

Arrangørernes forventninger til vores koncerter var så store, at man ind i mellem var ved at blive nervøs. Både i korrespondancen i forbindelse med planlægningen af turen og ved vores ankomst til de forskellige byer fik vi udtalelser som: "Vi glæder os meget til koncerten, som vi venter os meget af". "It will be a privilege to have this splendid group with us". Helge Lindhede, som arrangerede vores koncert og ophold i Vancouver, indledte en stor del af sine sætninger med: "Når et kor og orkester af det format kommer hertil, så ..."

Det var derfor rart bagefter at få at vide, at det var lykkedes os at indfri både de store forventninger til vores koncerter og de forventninger, der blev stillet til at have gæstebesøg fra Danmark.

Seattle

Thursday, October 25, 1979

Bethedas Musikkor

gæstede Seattle lørdag den 13. oktober, og gav samme aften en koncert i St John Kirke.

De kom ved tre-tiden med bus fra Vancouver. Det meste af eftermiddagen gik vel med prøver og opsætning af det store kor, og ved seks-tiden gav St. Johns menighedsdamer en middag til den store flok, og man hørte mange, som gav udtryk for en dejlig middag.

Ved 7:30-tiden fyldtes kirken hurtigt op, og St John pastor, John Recker aabnede med bøn, bød velkommen og takkede koret for at aflægge St. John deres besøg.

Derefter aabnede koret op, og forsamlingen blev bedt om at synges med ved Spangled Banner, og Der er et yndigt land. Det er ikke let at beskrive det udmærkede program med organsolist og operasangerne Gertrud Spliid, Peter Langberg. Langberg er en mester paa orglet og Gertruds Spliids Fadervor paa engelsk, en enestaaende kirkekoncert, alt paa engelsk da størstedelen af St Johns menighedsraad er amerikanere, saa det var helt i orden at bruge et sprog, som alle forstod.

Efter koncerten blev der serveret kaffe og kage i kirkens undersal, og derefter blev koret vist hen til de værter, hvor de skulle overnatte, og det var saa godt som alle danske familier, som tog sig af denne del.

Min gæst var hr. Henry Flensberg fra Holte, hvor han er stationsforstander. En dejlig mand i midten af tresserne. Vi blev hurtigt venner over et par sjusser, saa det blev søndag morgen, inden vi gik til ro. Vi var begge inviteret til morgenmad hos mine naboer Chris og Elin Andersen, der havde 2 yngre damer fra København paa besøg.

Efter en god morgenmad i det altid gæstfrie hjem, gik turen igen til kirken, hvor der var morgenandagt ved pastor Elisabeth Lyneborg, som er med koret. Dette blev holdt paa det danske sprog. Man sang en del danske sange, og efter det holdt der 2 store busser udenfor for at bringe koret til Tacoma, men de var ikke færdige endnu. De tog opstilling foran de to busser og sang Der er et yndigt land, og saa var det farvel til disse danske ambassadører, som var en værdig repræsentant for Danmark.

Baade St. Johns menighedsraad og den danske koloni takker for besøget. koret havde for mange maaneder siden henvendt sig til kirken for at forhøre sig, om det var muligt at give en koncert der, og det var noget der blev modtaget med glæde, ogsaa selvom vi selv skulle staa for arrangementet med overnatninger. Saa denne gang var det St Johns overvældende amerikanske menighed, der stod for det hele, og de gjorde et udmærket job. Det hele var en stor succes.

Thursday, October 25, 1979

Los Angeles

Bethedas Musikkor s Amerikabesøg

der sluttede i det sydlige Californien, blev en stor succes. I alle de byer, man har besøgt - lige undtagen vor Engleby - har koncerterne hovedsagelig været arrangeret af sammenslutninger af klubber, medens man her i Sydcalifornien faktisk kan takke en enkelt person, Bi-medarbejder Winstrup Olesen, for at vi her fik lov at opleve Bethedas Musikkor.

Grey Lines Bernhard Johnsen var behjælpelig med at tilrettelægge ruterne, saa der blev tid til at se Universal Studios, Olvera Street og andre turistattraktioner, ligesom Erik Meyer banede vejen, saa der ogsaa blev en koncert i Disneyland, før turen gik tilbage til Danmark den samme dag, men derudover var det et "one-man-show".

Det synes, at et saadant stort arrangement ville være en "naturlig" opgave for Nationalkomiteen, der er en sammenslutning af mange danske klubber her i Sydcalifornien, i stedet for en enkelt person.

Er vi løbet trætt her i syden, naar det kommer til besøg fra Danmark?

P.D.A.

Tilbageblik over rejseprogrammet

For knap to måneder siden sad rejseprogram-skribenten og stykkede en turplan sammen fra korrespondance, spørgeskemaer, leksikon, brochurer og 117 noter. Telefonen kimedede hos rejseleder Hartly Kristiansen, dirigent Henning Madsen, og også budgetudvalgets formand måtte holde for. Der skulle helst være enighed på alle fronter, at ikke dirigenten forventede prøve på et tidspunkt, hvor rejsedeltagerne efter turlederens formening var på vej til et udsigtspunkt i gondolalift - i 5 hold.

Rejseprogrammet kom til at hænge sammen, både hvad angik tidspunkter og turens forskellige dele. Men hvordan gik det så...?

* * *

Vi mødtes planmæssigt i Kastrup Lufthavn kl. 10.30 - næsten alle sammen. Et par stykker var blevet en smule forsinket, og da gruppelederne havde uddelt flybilletter og boarding kort til deres respektive grupper, var der tre til overs, som Hartly Kristiansen forgæves forsøgte at få afsat. Poul Bundgård, der kom til for at indskrive sin bagage, fik tilbudt et sæt, men afslog: "Nah, nej. I er alt for dygtige."

De sidste tre rejsedeltagere kom kort efter, men det viste sig, at der ikke var noget at skynde sig efter. Flyet var forsinket, da der var besvær med at få lukket bagagelugen. Det lykkedes dog til sidst over al måde, idet flypersonalet ved ankomsten til Montreal ikke kunne få åbnet lugen igen. Den halve time, vi havde i overskud til transporten mellem Montreal's udenrigslufthavn og indenrigslufthavnen, var ikke alene brugt; vi havde en time for lidt. Det var en barsk start, og rejseudvalget behøvede ikke meget fantasi til at forestille sig, at dette var begyndelsen på, hvad der ventede os.

Problemet blev dog løst, da Hartly Kristiansen ringede til Air Canada og spurgte, om flyselskabet havde forestillet sig at flyve fra os.

Det havde det ikke, og med en times forsinkelse lettede vi fra Montreal's indenrigslufthavn med kurs mod Edmonton.

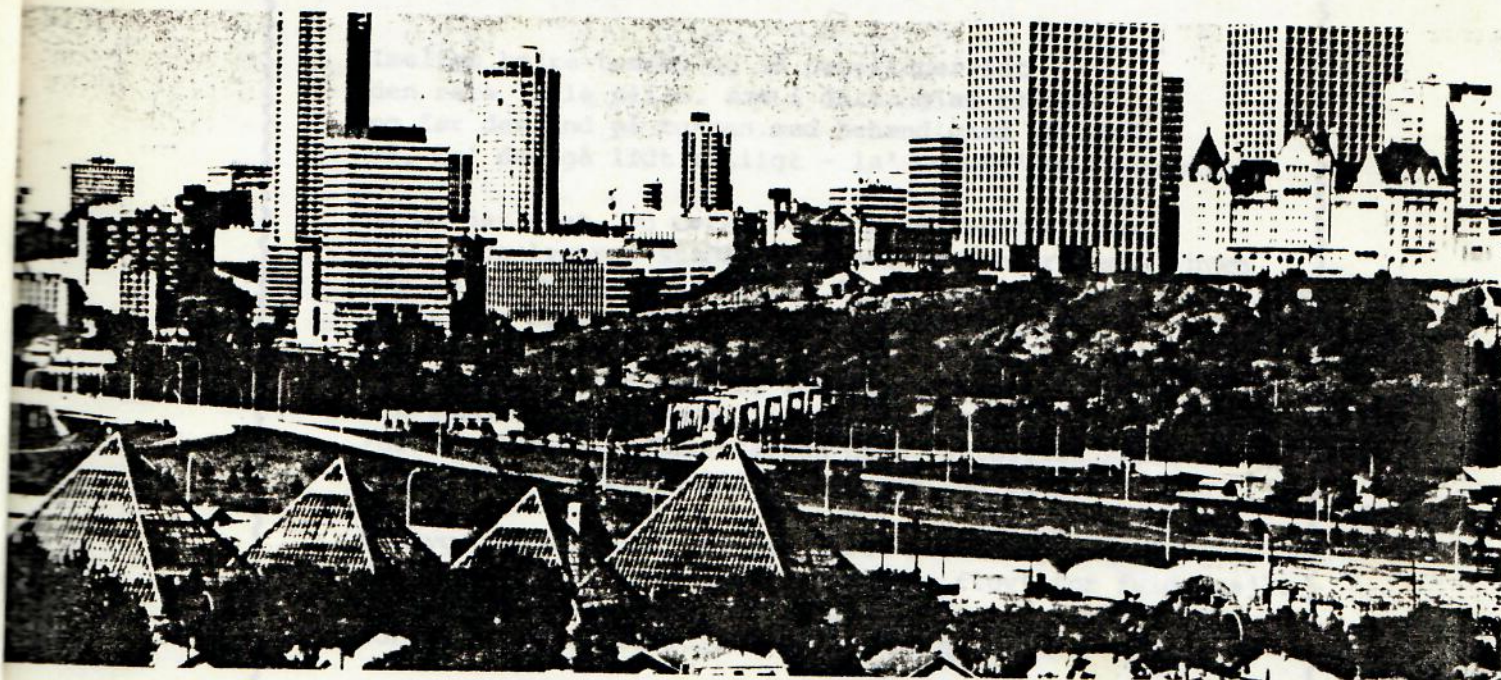
Mod forventning blev samtlige rejsedeltagere indkvarteret i private hjem i EDMONTON. Ved begyndelsen af turens planlægning havde vi regnet med et deltagerantal på ca. 75. Imidlertid viste det sig, at 20 personer til ønskede at deltage i rejsen, og vi havde derfor forventet, at nogle rejsedeltagere i flere af byerne skulle indkvarteres på hotel, mens resten af rejseholdet indkvarteredes i private hjem.

Lørdag den 6. oktober var vores første dag i Canada, og dagen tilbragtes som forventet sammen med værterne, som tog deres gæster med ud på private sight-seeing ture inden prøven på aftenens koncert i Grace Lutheran Church.

Søndagens gudstjeneste i Central Lutheran Church blev imødeset med nogen spænding, ikke mindst af vores konferencier, [redacted] var ligesom musikkoret og organist Peter Langberg blevet bedt om at medvirke ved gudstjenesten, ikke i egenskab af konferencier, men som præst. Imidlertid var brevet, som arrangørerne kort før vores afrejse havde senet med information om, hvorledes hendes medvirken skulle forme sig, gået tabt, og det var først ved ankomsten til Edmonton, hun fik at vide, at man ønskede, hun skulle holde søndagens prædiken.

Elisabeth Lyneborg havde heldigvis - for at være helgarderet - skrevet en prædiken hjemmefra, og efter gudstjenesten kunne man høre flere dansk-canadiere udtrykke glæde over en så berigende prædiken.

Under den efterfølgende lunch var turleder Hartly Kristiansen flere gange ude for at spejde efter busserne. Der kunne vel ikke være vrøvl med et par bagageluger, som ikke kunne lukkes? Det var lykkeligvis ikke tilfældet, og efter et par afskedssange startede vi kl. 11.45 med kurs mod Calgary.

Vi ankom til CALGARY et kvarter før det forventede ankomsttidspunkt til stor forbavselse for nogle af værterne, som tidligere havde sidet i Danish Canadian Club og ventet meget længe på at modtage en gruppe, som var stærkt forsinket.

Også i Calgary indkvarteredes alle i private hjem, hvad der ikke mindst glædede budgetudvalgets formand, [redacted], som atter kunne notere en besparelse for musikkorets kasse.

Medlem af den komité, som arrangerede vores ophold i Calgary, var lederen af rejsebureauet Nordic Travel, Jack Mortensen. Vi ventede os derfor meget af mandagens sight-seeing tur, og der var da også tilrettelagt en spændende og afvekslende tur i Calgary og omegn. Et af turens største indtryk var nok det første møde med Canadas smukke natur. Morsomt var det også under besøget i den danske kirke, Danish Lutheran Church, at hilse på provst Overgaard-Thomsen, som kendte Bethesdas Musikkort fra dets første koncertrejse til Canada og USA. Som det var tilfældet i de øvrige canadiske byer, vi besøgte, var den danske kirke for lille til at vi kunne afholde koncert der. Provst Overgaard-Thomsen bad derfor, om vi ville synge en sang, inden vi kørte videre: "Så kan vi sige, at Bethesdas Musikkor har sunget her i kirken."

Som [redacted] fortæller i sin turrapport, havde et tidligere medlem af koret, [redacted], sørget for humørpiller til turen, og alle rejsedeltagere fik udleveret et medicinglas med varedeklaration og dosering angivet på etiketten. Ved nærmere eftersyn viste glasset sig at indeholde nogle pebermyntepastiller samt "humørpillesangen", som blev sunget adskillige gange på rejsen.

H U M Ø R P I L L E N ! ! ! !

(mel: Den evigt tilbagevendende kobbersmed)

Kan evt. afsynges under Bethesdas Musikkor's rejse i U.S.A. 1979 - een gang dagligt.

Imellem højre tommel og så pegefinger fat
den rare lille pille. som i dette glas er sat,
og før den ind på tungen med behændighed og SYNK.
Nå, la' det gå lidt villigt - la' nu vær' med panderynk!

Nu er det sket, Du mærke vil humøret storme frem,
Din tunge lystreer stadig, men hvem ved hvor længe, hvem
kan følge denne vise, når vi farten sætter op,
og tungen danser rask af sted i susende galop.

Nu flyvefærdig' flyver vi forfløjne fuld' af fryd
fra forbeholdne flyvegriller om fiasko-lyd.
For fru Fortuna følger farten helt fantastisk fair!
Famøse favre festfinaler fikser hun med flair!

Forrygende forkøled' falske forte fedle fejl
forstummer fluks for fiffig fjant og flovt for fulde sejl.
Flaterende flerstemmig og fuldtonig flyves frem -
forkælede feterede fuldbårne flyves hjem.!

Nu går det altså hurtigt, vi har øget vores fart,
og dette vrøvleri, det viser, at vi har det rart.
Og selv om dette glas, det ej beregnet er til drik,
så kan Du se skønt Du er ædru kan det godt slå klik!

På hjemmekorets velkomstaften i anledning af "amerikanernes" hjemkomst fik [redacted] nogle af pilleglassene tilbage. Denne gang indeholdt de vand fra Stillehavet, sten fra Grand Canyon, sand fra Nevadaærkenen mm.

Turen over CANADIAN ROCKY MOUNTAINS havde vi fra starten ventet ville blive en af rejsens største oplevelser - hvis blot det ville blive godt vejr. Tåge, regn eller frost ville have ødelagt en stor del af denne enstående naturoplevelse, men vi var heldige, at vejrguderne var med os, og vi startede turen i strålende solskin og usædvanlig klart vejr. Det havde endnu ikke været så koldt, at træerne havde mistet deres gule efterårsblø, men dog koldt nok til, at den første sne havde lagt sig på bjergtoppene.

I Jasper skulle vi for første gang overnatte på motel, og vi var noget spændte på, hvordan indkvarteringen ville forløbe. Lykkeligvis viste det sig ved ankomsten, at motellet ikke forlangte, at samtlige rejsedeltagere viste pas eller udfyldte papirer. Kun var der eet problem: Ved første øjekast syntes den indkvarteringsliste, som vi fik udleveret ved receptionen, at være skrevet på serbo-kroatisk. Vocale og konsonanter i rejsedeltagernes navne stod i mere eller mindre tilfældig orden, og de sværere danske navne var ofte erstattet med mere amerikansk klingende. Således kaldtes budgetudvalgets formand, [redacted], for [redacted].

De øvrige gæster på Lobstick Motor Lodge kunne næppe være i tvivl om, at det var en musikforening, som var ankommet. Et kvarter efter, at de sidste rejsedeltagere var fordelt til værelserne, kunne man høre en kaffonisk blanding af øvelser for fagot, obo og trompet.

På anbefaling fra harmoniorkestret NESA havde vi bestilt to-, tre- og firepersoners værelser. Som et par af turrapporterne nævner, gav det for nogle anledning til både lidt besvær og morskab at man ikke alene skulle sove i samme seng, men også under samme tæppe. Et par af pigerne fortalte leende om den løsning, de havde fundet: "den ene havde næsten hele sengen og den anden tæppet." Det var ikke et problem, som havde krævet en søvnløs nat; de havde såmænd løst det i søvne.

- Hvad er der dog galt, min ven?
- Uhh, jo. Peter vil altid have sin halvdel af sengen på midten.

(Fra "Fritiden")

Efter en betagende 3-dages tur over Rocky Mountains ankom vi den 11. oktober til VANCOUVER, og nu begyndte vejrguderne at svinge os. Fra det strålende klare vejr i Rocky Mountains kørte vi nu ind i en stadig tættere tåge, og vi måtte bede rejsedeltagerne tro os på vort ord, når vi påstod, at det var Vancouver, vi var kommet til, for se det kunne man desværre ikke.

Vancouver var den eneste af vores "koncertbyer", hvor ikke alle rejse-
deltagere blev indkvarteret privat. Der var mennesker nok, som havde ønsket en dansk gæst, men nogle boede så langt væk fra vores samlingssteder, at transporten frem og tilbage ville tage for lang tid. 10 deltagere blev derfor indkvarteret på hotel.

Uheldigvis lå dette hotel i et område, hvor det var umuligt at opdrive morgenmad ved 6-7-tiden en lørdag morgen, så den sædvanlige sang i busserne akkompagneredes på den første del af turen til Seattle af "hotelbeboernes" rumlende maver.

Arrangørerne i Vancouver havde arrangeret en omfattende og meget spændende 8-timers sight-seeing tur for os dagen efter vores ankomst til byen. Desværre var en stor del af den baseret på godt vejr, hvad man næsten altid har i Vancouver, så der måtte ændres i programmet. Vi fik dog alligevel set flere spændende ting, hvad [redacted] beretter om i sin tarrapport.

Med besøget i Vancouver startede turens mest pressede program. Efter en aftenkoncert Vancouver's First Lutheran Church mødtes vi allerede kl. 8.00 næste morgen til tv.-optagelse i den danske kirke. Samme dag havde vi aftenkoncert i SEATTLE og næste eftermiddag koncert i TACOMA. Vi blev efterhånden godt trætte, men det var glædeligt at høre, at det ikke gik ud over vores koncerter. Alle tog sig ekstra sammen og leverede en god præstation.

I gang med tv-optagelser i Vancouver.

I rejseprogrammet var der overalt på turen beregnet rigelig tid til forsinkelser, men da vi i Seattle gerne ville have en prøve allerede kl. 15.30, så der var tid til at slappe af inden koncerten, var det begrænset, hvor lang tid vi kunne bruge på at komme fra Vancouver til Seattle. Vi var derfor spændte på, om vi skulle vente flere timer ved grænsen til USA. Indrejsen i USA gik dog over al forventning. Bortset fra en lille ekstra køretur, som skyldtes, at busser skulle køre ind ved en anden grænseovergang end tidligere, var der ingen forsinkelser.

I Seattle ventede en glædelig overraskelse. Vi havde under planlægningen af turen fået oplyst, at arrangørerne kunne indkvartere ca. 40 rejsedeltagere i private hjem og ville bestille hotelværelser til resten. Alle blev imidlertid indkvarteret privat, og vi havde en hyggelig aften med værterne efter koncerten.

Som [redacted] er inde på i sin turrappport, ville vi ønske, at vi havde haft lidt mere tid i Seattle, men vi skulle videre, hvis vi skulle nå det hele. Nogle af rejsedeltagerne blev dog af værterne opfordret til at blive, indtil det var tid at køre til prøven i Trinity Lutheran Church i Tacoma, og de tilbragte en dejlig formiddag sammen i Seattle.

Efter besøget i Tacoma kørte vi til Seattle Lufthavn, hvor vi måtte tage afsked med vores flinke canadiske buschauffører. De var næsten blevet en del af rejseholdet, havde overværet et par af vores koncerter og kørte ofte - når turen tillod det - en lille omvej for at vise os nogle spændende seværdigheder.

Under busturen fik chaufførerne en stor tak fra rejsedeltagerne og de to bussers rejseleder, [redacted] og [redacted] overrakte dem en gave som hilsen fra musikkoret.

Den 15. oktober rejste vi fra tåge og dis til varmere himmelstrøg. For arrangementerne i PHOENIX nåede vi ingen bekymringer. Hele vores ophold der var så velorganiseret og dygtigt tilrettelagt, at vi ikke et øjeblik havde tvivlet på, det ville blive vellykket. Også den uuhøjtidelige og hjertevarme "south-western hospitality", som mødte os, medvirkede til, at besøget i Phoenix for mange af rejsedeltagerne står som en af turens bedste oplevelser.

Fællesmiddagen, som var arrangeret før koncerten i stedet for den planlagte middag hos værtsfolkene, var nok en af turens hyggeligste stunder. En broget forsamling af værter og rejsedeltagere iført en påklædning spændende fra habit og kordragt til shorts og t-shirt snakkede og lo, så det kunne høres langt væk. Under middagen fandt overrækkelsen af de officielle gaver sted, og det vakte jubel, da Henning Madsen modtog sin, iført en dansk pendant til "the south-western style": shorts og t-shirt med påskriften "the flying vikings".

Planlægningen af bustransporten havde hjemmefra udgjort et problem. Vi havde fået oplyst, at de største langtursbusser havde 46 sæder, og vi var 94 personer. Efter mange overvejelser besluttede vi at nøjes med to busser for at undgå en ekstra udgift på 500 \$ til leje af bil. I Canada var vi så heldige, at der faktisk var 47 sæder i hver bus, men ved optællingen af pladserne i de busserne, som ventede på os ved afrejsen fra Phoenix, kunne vi ikke få resultatet til andet end de lovede 46 i hver. Problemet løstes ved med jakker og trøjer at etablere en ekstra plads på gulvet ved forhøjningen ved siden af chaufføren. Efterhånden blev der ligefrem rift om pladsen, da den udgjorde den bedste udsigtsplads ud af forruden.

Derefter satte vi kursen mod koncertrejsens sidste rejsemål: LOS ANGELES. Undervejs besøgte vi den gamle sølvmineby Galico Ghost Town. Efter opholdet i Phoenix stod et par fridage for døren: Turen til GRAND CANYON og besøget i LAS VEGAS.

Netop som busserne skulle til at køre fra frilandsmuseet igen, sprang to cowboys op i den ene bus. De havde fået nys om, at vi i vores rejseselskab havde både den berømte can can danserinde Gertrud Spliid og den eftersøgte togrovner Henning Madsen, og fremviste plakater for rejsedeltagerne, for at høre, om vi skulle kunne genkende dem. De tillod dog, at vi forlod byen for at fuldende vores koncertrejse, og vi kunne i god ro og orden forlade Galico Ghost Town.

(Sådanne plakater kan ethvert busselskab, som besøger Galico Ghost Town, bestille, og [redacted] havde i forbindelse med planlægningen af koncertrejsen skrevet til frilandsmuseet og bedt om to ved vores besøg.)

REWARD \$5,000 REWARD
DEAD OR ALIVE

ROBBER
CALICO
&
GHOST TOWN
EXPRESS

\$750,000.00

MADE OFF
WITH GOLD
&
PAY ROLL
SHIPMENT.

\$750,000.00

TRAIN ROBBER

Henning Madsen alias

LOUSY LOUIE, ONE-EYE PETE,
FRIJOLE JOE, PEGLEG GEORGE,
HARD LUCK SAM, AND OTHERS.

BY ORDER OF ...

GHOST TOWN SHERIFF

Som nævnt i rejsprogrammet var hele vores ophold i Los Angeles arrangeret af hr. Winstrup Olesen. Opholdet her var således en "færdig pakke", som vi modtog, og rejseudvalget vidste ved ankomsten til Los Angeles ikke stort mere om opholdet her end rejsedeltagerne. Hr. Winstrup Olesen havde fundet det mest praktisk, at vi talte sammen om de nærmere detaljer på et møde ved ankomsten til byen, i stedet for den langsommelige skriven frem og tilbage.

Hr. Winstrup Olesen havde gjort et meget stort arbejde som koordinator for vores ophold i Los Angeles, og havde medvirket både ved arrangementet af koncerterne, af sight-seeing ture, bustransporter, indkvartering. I omtalen af vores ophold skriver en af Los Angeles' aviser da også, at det snarere var et job for Den danske Nationalkomité end for een person.

Hr. Winstrup Olesen havde en mængde forskellige steder bekendtgjort vores besøg med det resultat, at fjernsynet var medt op ved den ene af vores koncerter og radioen ved en anden. Der var endvidere foretaget en større pressekampagne i anledning af vores koncerter.

The Danish-American Club of California
and

Angelica Lutheran Church

invites you and your friends to our

Giant Gala Concert

performed by

BETHESDAS MUSIKKOR

from Copenhagen, Denmark

55 singers, 33 musicians, conductor Henning Madsen, opera singer Gertrud Spilid of the Jutland Opera Company, organist Peter Langberg and pianist Annelise Engholm.

Sunday, October 21, 1979 at 3:00 P.M.

at the Angelica Lutheran Church
1345 South Burlington Ave., Los Angeles
Refreshments, Doorprizes, Free Parking

Tickets:

Donation: \$2.50 in advance. \$1.25 for senior citizens 60 & over
\$3.00 at the door. —0— for children 12 or under with adults

For information call: (213) 382-6378, (213) 342-9996

BETHESDAS MUSIKKOR PRESENTS...

A GALA CONCERT

55 singers, 35 musicians, conductor Mr. Henning Madsen, opera singer Gertrud Spliid of the Jutland Opera Company, organist Peter Langberg and accompanist Annelise Engholm from Copenhagen, Denmark

Sunday, October 21, 1979 at 3:00 P.M.

ANGELICA LUTHERAN CHURCH

1345 SOUTH BURLINGTON AVE.
LOS ANGELES, CALIF. 90008

Refreshments DOOR PRIZES Ample Parking

EVERYONE INVITED

Prices: \$2.50 in advance
\$3.00 at the door
\$1.25 for senior citizens 60 & over
-0- for children 12 or under with adults

For Information Call:

(213) 382-6378

(213) 342-9996

Sponsored by

the Danish-American Club of California and

Angelica Lutheran Church

Forventningerne til Los Angeles var store, men når man læser turrappor-
terne fra koncertrejsens sidste dage, er man ikke i tvivl om, at rejse-
deltagerne har oplevet en masse, ikke mindst på turene til Hollywood
studierne og Disneyland.

CERTIFICATE OF APPRECIATION

BETHESDAS MUSIKKOR COPENHAGEN

With sincere gratitude, we would like to congratulate you for
your cooperation and contribution toward bringing the
dreams of Walt Disney to life for so many people. We thank you for
being a special part of our "Disney Team."

October 24, 1979

E. Cardoe Walker, President and Chief Executive Officer

Dean B. Tatum, Chairman of the Board

Ved underholdningen til vores afslutningsfest afsløredes det, at
rejseholdet rummede betydelig flere talenter, end vi havde drømt om,
og det var måske værd for bestyrelsen at overveje en udvidelse af
vores repertoire.

Fire af de mandlige rejsedeltagere havde dannet gruppen "Corner
Brothers" - "De fire (H)Jørgen'er", som sang deres egen "Sangen om
Hartly". [redacted], [redacted], [redacted] og [redacted]
[redacted] havde dannet dansetrup'en "Space Girls", som iført deres
smukke dragt bestående af røde nederdele og kyser fra 1800-tallet dan-
sede can can for et begejstret publikum.
Peter Langberg åbenbarede sig som et nyt turlederemne ved kommende kon-
certrejser. Hans afsnit fra sangforeningen "Morgenrødens" udflugt til
Smørum Nedre og Tappernøje var holdt fuldstændig i [redacted]
stil, som rejsedeltagerne under amerikaturen satte så stor pris på.

BETHESDAS MUSIKKOR

KOR OG ORKESTER

MÅ JEG SÅ HAVE FORNØJELSEN AT LÆSE ET AFSNIT AF SANGFORENINGEN MORGENRØDEN'S UDFLUGT TIL SMØRUM NEDRE OG TAPPERNØJE.

FRIT EFTER HARTLY.

Mandag d. 15. oct.

Ja, god morgen og velbekomme ombord. Idag trækker sangfuglene så mod syd til varmere himmelstrøg. Vi skal flyve indenrigs, og det skulle helst ikke give de helt store problemer. Flyet afgår fra Skovlunde kl. 11.45, og vi lander i Smørum Nedre Græsmark kl. 16.30 lokal tid., idet vi mellemlander i: Tune og Tappernøje. Ja, det er en lidt mærkelig rute, men det skal man ikke ta per nøje. Vi behøver ikke vise pas, og der er ingen told- eller immigrationsmyndigheder i Smørum Nedre. I Danmark er vi kendt for at have forholdsvis mange indenrigsruter i et land af så beskeden størrelse, og vi er stolte over at kunne opvise 12 indenrigslufthavne, bl.a. Smørum Nedre. Til sammenligning er der i USA over 7.000 lufthavne, større eller mindre, betjent af talrige selskaber, bl.a. en meget anselig flåde af privatmaskiner, dels til forretningsbrug, dels til hobby. En lille brugt maskine koster ikke mere end en bil i luksusklassen, og en sådan bil i luksusklassen kan du få 2 af for det samme beløb, som du giver for en Mascot i Danmark, men hvad rager det os, vi skal jo bare til Smørum Nedre.

Nå, men vi skulle altså komme til Smørum Græsmark kl. 16.30, idet vi da har stillet uret en time frem og tilbage, og hvad ved jeg. Vi bliver hentet i busser og kørt til kirken, hvor vi fordeles til værtshusene. Byen er faktisk vokset sammen med Smørum Øvre, som er den tidligere hovedstad i sognet og en rigtig gammel landsby, hvor man stadig kan møde skærslibere og intetanende mennesker på gaden. Vi skal give koncert i morgen aften i Smørum Kirke. Men først skal vi på sight-seeing til kroens have, der rummer et væld af cactus fra Arizonas ørkenområder, hvordan de så ellers har skrævet dem sammen. Vi køber selv mellemmadder på turen.

Smørum ligger som bekendt i Nordsjælland. Herefter skal vi i løbet af de næste par dage køre gennem Midt-, Vest- og Østsjælland og til sidst Amager. Sjælland 295.024 km² med 2,2 mill. inb. ligger i det område, hvor skoven, der ligger mere mod øst i det subtropiske bælte, er gået over i busksteppe, der på amagerkansk hedder desert, hvis det ellers kan interessere, hvad det hedder på amagerkansk. Dette betyder i vor oversættelse Ørken. Der findes da også virkelige ørkenstrækninger i denne zone, men man har ikke noget specielt ord for dem. Men jeg kan love jer al den sandkasse, I ønsker, når vi kører igennem Tune Grusgrav. Den subtropiske busksteppe er meget interessant, og hvor mærkeligt det end lyder, rigt varieret. Karakterplanten i hele busksteppen er stikkelsbær, men mange andre planter mødes i området, afhængig af højden over havet, tilstedeværelsen af vand og jordbundens beskaffenhed. De fleste steder er planterne afhængig af lejlighedsvis, iøvrigt ret sparsomme regnskyl. Disse falder hyppigst, når Bethesdas Musikkor er på besøg. De højereliggende partier i den sydlige del af provinsen fremviser en del meget maleriske planter som svigermors skarpe tunge og talrige arter af cactus og agave. Nogle af disse kaktusarter er ret sjældnede. Kæmpekaktus er navnet på den største af alle kaktus. Den findes kun i 2 områder, nemlig omkring Smørum og Nedre, begge i Nordsjælland. Bestanden er sine steder så tæt, at den ofte benævnes skov. Frugten spises af dyr og fugle, som lever i busksteppen, og beboerne fra det nærliggende svenske reservat indsamler den og enten spiser den eller laver saft af den. Den grener sig stærkt og er besat med lange nåle, således at man, når man går forbi den og uden at vide det, kommer til at berøre den ganske let, får en gren hængende på sig, hvilket er meget ubehageligt, da de spidse nåle straks borer sig langt ind i ens kyd. Da berøringen var så minimal, at man ikke sansede den, er den overtro opstået, at grenen hopper over på den forbipasserende. Agaven, som vi kender, bruger svenskerne saften af til fremstilling af alkoholisk drik kaldet mjød. Men vi regner med i morgen at få en del af disse mærkelige vækster at se, og forhåbentlig smage.

- Husk selv at sørge for bagagen på flyvepladsen i Skovlunde.

PETER LANGBERG

Frede den 5. oktober

Da jeg i søndags i den varme efterårsaal gik tur ved Farum Sø, tænkte jeg på, om der fandtes et sted i verden, der var smukkere. Ikke et blad på træerne rørte sig. De var begyndt at skifte farve, og træerne spejlede sig i den blanke vandoverflade. Af og til råbte en and eller en blibshane i sivet langs kanten. Enkelte små både drev stille afsted.

... Men nu skal vi ud for at se andre smukke steder. Vi er i lufthavnen i Kastrup og har god tid - flyet er forsinket. Poul Bundgård kommer og står sammen med os for at få sin bagage indskrevet. Men han følger med et andet hold til Canada - en tur, Berlingske Tidende har arrangeret. Guldbrudeparret hr. og fru Svendsen snakkes til lykke. - Vi står bag ruden og ser Magnus Viking blive løst. Men det snart er vores tur? Efter 1 1/2 time d.v.s. kl. 13.25 er vi i luften. København og Øresund ligner snart et landkort. Pludselig er alt vælling, og kort efter befinder vi os i det dejligste "snelandskab" med høj sol. Det er her nær Hulda bor. Efterhånden har vi nået højden på 10,7 km. Man skulle ikke tro, at der var + 55°C udeaf. Bag ruden føles solen meget varm. Flyveruten går over Stavanger, Reykjavik, Sydgrønland, Schefferville i Labrador til Montreal.

Der serveres en varm fiskearrangering og nøddefromage og til guldbrudeparret også et kagehjerte overtrukket med lysersed marcipan. Erna har sørget for humerpiller. Til enhver er der et medicinglas med brugsanvisning. Næsten 2 timer af flyvturen går med at se filmen "Voices". De, der også vil høre, hvad der foregår på lærredet, har lejet et "statoskop", som også giver mulighed for at lytte til forskellige musikprogrammer. Lydene er gemt i armlænet.

Labradors sneklædte bjerge kommer til syne. "Vejen" bliver ujævn, og flyet hopper. Under hyl og opråb kan jeg høre stemme: "Er vi ved at gå ned nu?" Nej. Men efter nogen tid dukker flyet i skylaget, og de farvestrålende ahertræer kommer til syne. Kl. er 21.15, og vi lander blidt i Montreal. Vi er trætte, men det er lys dag, og urene skal stilles 5 timer tilbage; d.v.s. at klokken kun er 16.15. I nogle øjeblikke runkbakser med 2 "skerstene" i toppen bliver vi kørt fra flyet til ankomsthallen. Og her venter vi længe på vore kuffetter. I København havde man besvær med at få lugen til bagagerummet lukket, nu tager det sin tid at få den åbnet. Luften er varm. Busser med aircondition bringer os til indenrigslufthavnen, hverfra vi kl. 19 starter med en DC-8. Det er blevet mørkt, og lysene under os ligger der som et diamantrykke. Efter en mellemlanding i Ottawa overvældes vi af trætheden, og næsten alle sover, afbrudt af nogle kraftige rystelser i flyet (lufthullerne må have været meget dybe), indtil vi kl. 23 (vi har igen stillet urene 2 timer tilbage) lander i Edmonton. På dette tidspunkt er Danmark (kl. 6) ved at vågne. For os går der endnu 2 timer, før vi i private hjem kan gå i seng. Det har været en laaaaang dag. Flere af os har set nordlyset ved midnat.

Lørdag den 6. oktober

Staterne i Amerika har alle et tilnavn. Alberta, hvor vi er de næste par dage, er "The Wild Rose Country".

Jeg tror, alle har idag fået lov til at sove ud. Men vores kostbare tid skal jo ikke bare bruges til at sove. Værterne kører os rundt og viser os seværdigheder indtil vi kl. 17 skal mede til korpreve. Alberta er en rig stat p.g.a. de mange olieforekomster. Og hvad forestiller man sig, når man hører om gas- og olieforekomster? Ja, på markerne står der hist og her en enkelt pumpe og nikker uafbrudt, eller et tyndt rør med en brændende falme stikker op af jorden. Olieraffinaderierne optager store arealer og sender den flydende kostbarhed bl.a. i pipelines til Amerikas kyster, hvorfra den vidertransporteres i store tankskibe.

På museet fik vi et indblik i indianernes liv og historie. - Det var dengang. Nu lever de i trist udseende reservater med dårlig jord.

Hvad fik vi mere at se? Stadion, sønnehøj, teater ...

Vores koncert om aftenen i Grace Lutheran Church dannede optakten til festlighederne i forbindelse med 50-års jubilæet, som den danske kirke i Edmonton, Aasgar Danish Lutheran Church, kan fejre i januar 1980.

Servertingen efter koncerten bestod af kaffe og masser af kager i alle regnbuens farver.

Søndag den 7. oktober

Med al vores rejsebagage møder vi op ved Central Lutheran Church for at deltage i høstgudstjenesten. [redacted] holder predikenen. Vore værter har sørget for, at vi ikke skal rejse sultne fra Edmonton. I undersalen bugner bordene af det lakreste smørrebrød og kager. - Og så er der en, der er glad. Erik har fået sin taske igen. Den forsvandt i fredags i bussen fra lufthavnen til Kirken, hvor vore værter ventede på os. Al eftersegning havde været resultatløs. Den var kømt med i et hjem og ligesådan tilbage igen, uden at nogen havde lagt mærke til den.

Efter et par farvelsange på kirketrappen begiver vi os i to Yellow Coach Line busser på den 300 km. lange tur til Calgary. Det er næst at helde mandtal; alle pladser skal være optaget. Vi er 94 personer, og i hver bus er der plads til 47. Landskabet er fladt og byder ingen afveksling. P.g.a. regnen er udsigten lig nul. Vi spiller bingo og når ikke engang at blive færdig, før vi kl. 17.15 når Danish Canadian Club i Calgary. Fordelingen til værterne er altid spændende. Hvem skal vi se sammen med og hør hvem? Vi kan lige så godt fra starten værne os til at sove to sammen i én seng (de er brede) og dele tæppet.

- I den vestlige del af Canada er den gule farve fremherskende. Det er aspentræernes efterårsfarve. Luften er kold. Vi fik fortalt, at Calgary kun er 90 dage i trek uden nattefrost. Temperaturen kan i løbet af et døgn svinge ganske enermt: + 5° til + 10° til + 10°. Det skyldes de varme vinde, der fra Vancouver kommer over bjergene. Nyplantede træer har svært ved at vokse fast. De skal i oktober vandes rigeligt, så der dannes en isklump omkring rødderne, så de ikke springer ud ved de første varme forårsvinde og bagefter fryser knopperne i stykker.

Rapport:

Mandag, den 8. oktober.

Mandag morgen i Calgary oprandt med strålende sol trods kølig efterårsluft. Vi skulle på sight-seeing i og omkring byen i dag. Afstandene var ret store, så vi måtte stå tidligt op for at nå frem til "Danish Canadian Club", hvorfra turen skulle starte kl. 9. Vore værter lovede os en skøn tur i de flotte efterårsfarver, og det blev det. Turen foregik i tre store busser, og første punkt på programmet var et besøg i "Danish Lutheran Church", en lille men meget køn kirke holdt i almuefarver indvendig, og med et skønt farve-mosaik vindue som altertavle. Den danske præst, Poul Overgård Thomsen, bød os velkommen i kirken og fortalte os lidt om den. Menigheden havde købt kirken billigt og selv gjort den i stand til det, den er i dag. Der er mange danske, både ældre og yngre i Calgary; der holdes gudstjeneste skiftevis på dansk og engelsk, og der foregår også andre ting i kirken, f.eks. sammenkomster for ældre, hvor den ældste er 97 år. Overgård Thomsen er pensioneret for tre år siden, men han fungerer for tiden som afløser for Pastor [redacted], som er rejst hjem til Danmark på grund af sygdom. Efter ønske fra Overgård Thomsen sluttede vi besøget med at synge: "Se nu stiger solen."

Turen gik videre gennem byen forbi "Calgary Centennial Planetarium" til "Alberta Jubilee Auditorium". Her gjorde vi et kort ophold og var inde at se en meget stor, flot koncertsal. Denne havde været på tale til vores koncert samme aften, men den var for dyr at leje, -- og vel også for stor. Til busserne igen, og nu kørte vi gennem universitets-området, et meget stort og smukt areal, herfra videre mod "Heritage Park", en gammel wild west pionerlandsby. Ved dette Frilands museum fra Calgary's fortid havde vi en times ophold, hvor vi selv kunne gå rundt og nyde stemningen. Bl.a. var der mulighed for både at køre med damp og sejle med hjuldamper. Lidt at spise kunne vi også få på vor vandring rundt i byen. Besøget her var en meget interessant oplevelse.

Næste stop på turen var ved "Fort Calgary". Her var vi inde og se nogle lysbilleder fra byen Calgary's tilblivelse. Vores Sight-seeing var nu ved at være slut, men på vej tilbage til byen gjorde vi holdt på et højt udsigtspunkt, hvor man kunne se ud over hele Calgary.

Eftermiddagen var til fri rådighed, nogle tog hjem til værterne for at hvile, andre så på byen, og andre igen nåede måske begge dele. Kl. 18 mødtes alle til prøve i "Knox United Church." Det var en ret stor kirke, koncerten her var kl. 20, og der var god tilslutning til den. Denne koncert var Hennings nr. 700, så [redacted] overrakte på musikkorets vegne en gave til ham, (musik-leksikon.) [redacted] takkede for aftenen og vores ophold i Calgary og overrakte gaver til arrangørerne der i byen.

Tirsdag, den 9. oktober.

Vores ophold i Calgary var slut, det var trist at skulle tage afsked med vore værte-familier, men store oplevelser ventede forude, busturen over "The Rocky Mountains". Allerede kl. 8 om morgenen sad vi på vore pladser i busserne, og kort efter var vi på vej ud af byen, vejret tegnede fint, dejligt solskin, men der havde dog været helt ned til 2 graders frost om morgenen.

Vi fulgte Highway 1, det er verdens længste, 8000 km. lang, den starter ved Atlanterhavet (Newfoundland) og slutter ved Victoria på Vancouver Island. Vores dagsmarch var 418 km., en ret god køretur, men det blev en stor oplevelse med sneklædte bjergtoppe, søer, skove, gletchere og vandfald. Det var et betagende syn, bjergtoppe som vi troede os lige i nærheden af, var efter chaufførernes udsagn 65 km. væk. Af og til gjorde vi et kort ophold for at komme ud af bussen og fotografere nogle af de mest storslåede panoramaer. Vi kørte igennem Banff Nationalpark, det er dog ikke klippede plæner, som man kunne tro af ordet park, det er store fredede naturreservater, vilde dyr strejfer rundt i skovene der. Vi så dog ingen, men vi fik at vide, at et af parkens slogans er: "Dort invite a bear to picnic lunch."

I byen Banff havde vi et kort ophold for en kaffepause. Banff ligger meget smukt omgivet af bjergtoppe til alle sider. Turen gik videre gennem flere bjerge, mere skov, alt sammen meget betagende, afbrudt af en lille afstikker til søen "Lake Louise". Dette er et meget yndet udflugts og turist-mål. Søen ligger i en højde af 1731 m. o. h. med en stor gletcher i baggrunden. Skønheden her forstærkes af stilheden, der er her; det er forbudt med motorsejls på søen. Efter besøget her kørte vi ad Trans Canadian Highway nr. 93, den kaldes også "Rocky Mountains udstillingsvindue", området her betegnes som det mest storslåede på ruten, hvilket vi fuldt ud kan tilslutte os.

Ved middagstid gjorde vi ophold ved et spisested. Det tog nogen tid at få stillet sulten på alle 94 personer. Vi havde haft kontakt med stedet pr. telefon, men alligevel måtte vi vente på at sandwich'ene først blev smurt eftersom vi bestilte dem. (økonoma) fik ondt af de travle damer og tilbød at hjælpe, dette tilbud blev modtaget med smil og latter indtil det gik op for dem, at hun mente det, så blev de nærmest skrækslagne, nåh, tak, ingen kunder bag disken.

Eftermiddagen bragte os lige så meget skøn natur som tidligere på dagen. Vi passerede Mount Columbia, Albertas højeste punkt, ved gletcheren "Athabasca" (en del af Columbia Icefields) gjorde vi ophold for at få en rask sneboldkamp. Det var et fantastisk syn, gletcheren er over 7 km. lang, ca. 2 km. bred, isen, som er dækket af sne, er visse steder 300 m. i tykkelse, spalter i den kan være op til 45 m. dybe. Da alle stridigheder var afgjort med snebolde dels i nakken dels på maven (under skjorten), gik turen videre med kurs mod Jasper, hvor vi skulle bo på motel denne nat.

Jasper er hjemsted for pelsaktioner, der trækker købere fra hele verden. Jagten foregår om vinteren, da skindene (pelsen) er bedst. Det drejer sig om f.eks. bjørn, odder, mink, bæver, moskusrotter m.m. I Jasper findes også både guld, olie, nikkel, jern, kobber men først og fremmest uran-malm.

Inden vi nåede Jasper passerede vi også "Athabasca vandfaldene".

Her blev også tid til at strække benene, mens vi beundrede vandmasserne omkring os.

Kl. ca. 18 nåede vi frem til vores motel i Jasper. Det havde været en dag fyldt med skønne naturoplevelser.

Motellet var et dejligt sted med gode faciliteter. Dejlige værelser, restaurant, swimming-pool, især det sidste var mange begejstrede for, vores dirigent var vist den første, der boltrede sig her, men der kom hurtigt flere til for at få en svømmetur.

Om aftenen hyggede man sig på forskellig vis, nogle gik i byen og spiste, andre indtog middagen på hotellet.

På mange af værelserne boede man 4 sammen, det gav måske anledning til lidt besvær eller morskab, da man opdagede, at man ikke alene skulle dele seng men også tæppe med en anden.

Rapport:

Onsdag den 10. oktober

Efter en - før de fleste - meget bekvemt nat, hver vi for første gang skulle indøve den lidt vanskelige kunst at sove to i samme seng med eet tæppe, samlede vi efter morgennaden ved busserne foran hotellet Lobstick Meter Lodge på trappen. Selen stod netop op over bjergene til en ny smuk dag med sol og godt vejr. En omlig tjener fik en morgensang, og så startede vi med Kamloops. Vi skulle først gennem Yellow-head passet i 1.146 meters højde. Træerne langs vejen flammede i gule farver i morgensolen, som vi havde i ryggen. Her oppe i passet gik grænsen mellem Alberta og British Columbia, og urene blev stillet en time tilbage. Vejen her er kun 10 år gammel og meget imponerende i et stortlæst og sids terræn, domineret af de gule løvtræer langs vejkanten og flankeret af smuklædte bjergtinder. Efter ca. 1 times kørsel gjorde vi holdt ved Canadas højeste bjerg, Mt. Robson, 3.954 m. højt. Der lå det med en skyfane hen over toppen og de grønne og gule farver i forgrunden. Videre gik turen nedad gennem dalen, hvor jernbane, vej og vandløb fulgtes ad. Frokosten spiste vi i Blue River, fornuftigvis to forskellige steder, så alle kunne komme til. Vores bus, 32, gjorde holdt ved et ikke særlig spændende udsæende, men udmærket og billigt spisested i Husky-kæden.

Nu gik køreturen langs Thomson River, der først var et lille vandløb, senere blev bredere og bredere, og som løb snart på højre, snart på venstre side af os. Stemningen i bussen var god - på skift var folk oppe og fortælle gode historier, så latteren bragede.

Efterhånden blev landskabet fladere, varmen steg til god dansk sommervarme, og træerne stod med grønne blade. De sidste miles inden Kamloops gik gennem et indianerreservat, der virkede godt og sids med nogle få fattige huse hist og her.

Ankomst til hotellet "Stockmen's Meter Inn" kl. ca. 16, et meget stort og iøvrigt rydeligt hotel med pæne værelser. De fleste gik en lille bytur og shoppede og fandt sig et sted at spise. Personligt fik jeg middagen på en kinesisk restaurant overfor hotellet, hvor en del andre også fandt ind. Ganske udmærket.

Torsdag den 11. oktober

Afgang plannæssigt fra "Stockmen's Meter Inn". Igen en dejlig frisk morgen med sol og lidt dis. Vi startede med at stige en del i terrænet, der helt skiftede karakter. Denne morgen var det de grønne og brune farver, der dominerede i et højsletteagtigt landskab med lav, visnen vegetation og spredte fyr. Efter ca. 1 times kørsel stop ved Kamloop's Lake, hvor udsigten var meget diset med solen. Her så jeg jordergerne, der pilede rundt på en skrånning; de var meget små og hurtige. Videre gik turen gennem samme landskab, der virkede meget tørt og sids. Hvor der var lidt vand, var der pludselig farver i landskabet. Bjergene var her meget eroderede, bløde og afrundede i formerne. Ophold i Cache Creek, en lille flække, der i sin tid blev brugt til gemmestod for landevejstjevernes bytte. Nogle dasede i middagsolen, mange gik på indkøb i en jadebutik eller besøgte et cafe/terea. Næste stop blev ufrivilligt, da vejen længere fremme var spærret på grund af en sprængning. Der holdt vi så en god times tid i en lang bilke ved flodbredden; til alt held lå der en bod med frugt og andet spiseligt til de sultne. På opfordring fra andre trafikanter stillede køret op i vejkanten og sang "Hvor skoven dog er frisk" og "I Danmark er jeg født". Til gengæld kvitterede bussen foran os, der var fuld af unge gymnaster, med en lille opvisning i græsset ved floden. Så vi havde det rigtig fornøjeligt, da køen pludselig satte sig i gang, og alle måtte styrte ombord i busserne. Igen kørte vi, nu blev bjergene stejlere, vejen gik højt på bjergsiden, og til sidst stoppede vi ved "Hell's Gate", en imponerende kløft med brusende vandvirvler, en laksetrappe og svævebane heneover. Alle tog med til den anden side, hvor der var restaurant med laks som speciale. Det var her på bjergskrånningen, nogle hævdede, at de så en bjørn. Trods det lidt sene tidspunkt stille og roligt videre mod Vancouver, før, som [redacted] sagde: "Der er ikke noget ved at køre for hurtigt, så er der bare nogle, der bliver kørsesge - og det er jo også så rovnende ligegyldigt". I vores bus blev der sunget og stadig fortalt historier - ikke mindst fra århus - i den anden var de mere digteriske og bingo-spillende. Omsider nåede vi rigtig beboede egne igen, Vancouver nærmede sig, og tågen tog til. Vi nåede lige at se Stillehavet med temerstokke, før vi kørte rigtigt ind i byen og hen til den danske kirke, der var bygget i gammel dansk landsbykirkestil. Stog ere og mere ud af busserne, hankede op i kufferterne, der føltes tungere for hver dag, og blev budt velkommen inde i kirken og afhentet af vores værter. Nogle måtte dog på hotel.

Rapport:

FREDAG, DEN 12. OKTOBER

VI ER NU KOMMET TIL VANCOUVER (SIGES DET). VI SKAL PÅ SIGHT-SEEING I VANVOUVER OG OMEGN. FØRST SKAL VI TIL QUEEN ELISABETH PARK, MEGET SMUK, OG MEGET STOR (SIGES DET). VI SÅ IND I ET DRIVHUS OG FIK EN FORSMAG PÅ, HVAD DER VENTEDE OS I ARIZONA. DEREFTER GIK TUREN TIL STANLEY PARK. EN STOR PARK OG ZOOLOGISK HAVE MED ET STORT AKVARIUM MED BL. A. "THE KILLER WHALE". DET VAR EN 10 METER LANG OG FLE-RE TONS TUNG HVAL MED CA. 80 TÆNDER I MUNDEN. DET VAR FANTASTISK AT SE DET STORE DYR SPRINGE HELT UD AF VANDET OG LANDE I ET KNORMT PLASK. VI FORTSATTE VIDERE I PARKEN HEN TIL NOGLE TOTEMPALER, HVOR VI SKILTEDE ET PAR SOPRANER OG EN ORGANIST I FÆRD MED AT UDFØRE EN LILLE ANTI-REGN- OG TÅGEDANS.

DET SYNTES DOG IKKE, SOM OM DE HAVDE HELD DERTIL, MEN VI FORTSATTE UFORTRØDENT TIL CAPILANO SALMON HATCHERY, HVOR VI SÅ LAKSETRAPPER OG LAKS I ALLE STØRRELSER OG ALDRE.

TUREN SKULLE VÆRE AFSLUTTET MED SVÆVEBANE TIL BRACKTON POINT, MEN DET VILLE VI INTET PÅ UD AF GRUNDET DEN STADIG TÆTTE TÅGE. HEREFTER KØRTE VI TIL DANA HOME, ET ALDERDOMSHJEM FOR ALDRE DANSKERE. VI BLEV MODTAGET MEGET HJERTELIKT, OG HVOR VAR DET DEJLIGT.

EFTER VOR OPTRÆDEN PÅ DANA HOME KØRTE DE FLESTE TILBAGE TIL VÆRTERNE ELLER HOTEL-LET.

KONCERTEN BLEV HOLDT I FIRST LUTHERAN CHURCH, DER VAR CA. TREKVRT FYLDT, HVILKET VIL SIGE CA. 350 TILHØRERE.

LØRDAG, DEN 13. OKTOBER

TI TRAVEDE TIDLIGT EN TÅGET LØRDAG MORGEN EFTER MORGENMAD, MEN DE FANDT IKKE MORGENMAD KL. 6.45, HVOR INGEN MORGENMAD SERVERES.

VI MØDTE I KORDRAGT KL. CA. 8.00 TIL TV-OPTAGELSERNE I DEN DANSKE KIRKE I VANCOUVER. EFTER, PÅ BEHØRIG VIS, AT HAVE TAGET AFSKED MED VORE VÆRTER OG KLEDT OM KØRTE VI UD AF VANCOUVER MED VORT BLIK RETTET MOD USA OG I FØRSTE OMGANG AFTENENS KONCERT I ST. JOHN LUTHERAN CHURCH I SEATTLE. VI HÅBEDE, DET VILLE GÅ HURTIGT. DET GJORDE DET OGSÅ TAGET I BETRAGNING, AT VI PÅ EN OG SAMME DAG TO GANGE FORLØD CANADA OG TO GANGE ANKOM TIL DE FORENEDE STATER. MEN VI KOM DA ALLE SAMMEN IND I USA OG FORTSATTE SÅ TIL SEATTLE, MEN FØRST KOM VI TIL ET STORT CENTER, HVOR VI ALLE SAMMEN GIK EFTER NOGET SPISELIKT. EFTER ET PAR TIMERS OPHOLD KØRTE VI VIDERE TIL SEATTLE. HER STOD MAN PARAT MED MAD. DET VAR DEJLIGT. ALLE BLEV, TRODS REJSEPROGRAMMET, INDVARTERET PRIVAT. DET VAR ET MEGET RART ÆGTEPAR, DER TIL ANLEDNINGEN HAVDE INVITERET NOGLE AF DERES VENNER TIL EFTER KONCERTEN. VI SAD OG TALTE DANSK OG GLEMTES MÅSKE FOR EN STUND, AT VI VAR I USA.

Rapport:

Søndag den 14. oktober

Vi mødte søndag morgen kl. ca 10, ved "St. John Lutheran Church" og for afslutning med vorterne sang vi "Der er et yndigt land" og "Jeg elsker de grønne heder". Så hørte vi Messerne og hørte med Tacoma, efter et kort, faktisk for kort ophold i Seattle, eller, da der kun var ca en times kørsel til Tacoma og rejset for dertil sidst ender at besøge et udrygs-heim eller se noget mere af byen, måtte der finde sig noget andet, vi skulle nemlig ikke være i Tacoma for kl. ca 10.

Og det gjorde vi så. Indkøbscentret "Penny's" i udkanten af Seattle havde åbent om søndagen, her hørte vi hen for at tilbringe nogle timer. Og her styrtede vi rundt efter frimærker, men det var berygtigt at finde selv om centret synes kolossalt i udstrækning og med masser af indkøbsmuligheder. U.S.A. er ikke særlig forbrugervenligt med hensyn til frimærker.

Omkring kl 15 hørte vi videre mod Tacoma, og passerede "Andersens Boing" flyfabrikkerne. Vi nåede "Trinity Lutheran Church" kl. 14³⁰ og havde her en kort pause i den smukke kirke. Så stegede de fleste af os af indtil koncerten kl 16, for her var vi og vistnok lidt andre.

Ved koncerten blev vi godt velkommet af mr. Kervig, ansat ved universitetet i Tacoma og arrangør for koncertopholdet i byen. Han nævnte den forbindelse, der er mellem kirkerne ud over jorden, og sagde videre, at det glædede ham at høre at der fra "Andre Mission" i Danmark var kommet, og betød os fandt vi på denne måde forkyndt evangeliet igennem kristen sang og musik ud over landegrænserne. Koncerten gik på hods af vores træthed og en hold kirke. Bemærket, forøvrigt havde kirken en god akustik.

Derfor gives indberetning, som lidt forvirret sag, grundet man havde givet os alle nye numre. Vort guldbrudepar hr. og fru Svendsen blev borte, men blev heldigvis fundet igen, de var bare blevet forbyttet med Ulla og Torger. Forvigt glædede vi os til et komme tidligt i aften, det kom nok kun de færreste, for vorterne synes meget oplagt og meget flinke.

Mandag den 15. oktober

Stortede fra "Trinity Lutheran Church" kl. 8³⁰,
efter en morgnandagt i kirken, mod lufthavnen
i Seattle. Indtjekningen i lufthavnen gik glat
og kl. 12⁰⁰ ledte vi med "Western Airlines" mod
Phoenix i staten Arizona. Undervejs til Los
Angeles, der først mellemlanding, sang hoved for
første gang i luften. Henning Klingevold til os for
sin søde hilsen "Jeg elsker de grønne lande"

Vi mellemlandede i Los Angeles kl. 14⁰⁵, fortsatte
mod San Diego her landede vi kl. 15¹⁰ og fløj straks
efter videre mod Phoenix.

I det dejlige vejr blev udsigten fra flyet særdeles
smuk, bjergkæder og ørken, samt storbyer gled
umærkeligt forbi under os. Ved Los Angeles, der
synes enorm i udstrækning, lagde jeg især
mærke til de store reklamer. Igenom byen, bilernes
lignede fra flyet en hær af myrer på vandring.

kl. 17 landede vi i Phoenix. Varmen, ca 35 gr.,
slog os i møde, da flyets dør blev åbnet, dejligt efter
det friske vejr i Tacoma og Seattle.

I lufthavnsbygningen blev vi modtaget af

Franzisz Goodwin fra "The Church of Beabude"
med et skilt med "Velkommen Bethesda Musikkor"
meget festligt.

Vi kørte så i busser gennem Phoenix, med sværende
synes af palmer og træer på vejen til kirken. Her
blev vi igen budt hyggelig velkommen og informeret om
tidspunktet for korsets ophold i byen.

Der blev der budt på et rigtigt vestern måltid,
som Franzisz Goodwin sagde, bestående af oksesteg med
brune bønner og salat og som dessert apple pie.

Dagen sluttede med frivillig indkvartering

TIRSDAG, DEN 16. OKTOBER

VI STARTEDE I 3 BUSSE FRA CHURCH OF THE BEATITUDES KL. CA. 9.00. TUREN GIK GENNEM DEN SMUKKE BY PHOENIX TIL DET HØJESTE HUS MELLEM LOS ANGELES OG DALLAS. I ELEVATOREN GIK DET MED LYNETS HAST TIL 36. ETAGE TIL ALLETIDERS UDSIGT, HVOR BL. A. GALLERY OF WESTERN ART VAR BELIGGENDE. PÅ VÆGGENE DEJLIGE INDIANERMALERIER, OG RUNDT OMKRING VAR DER ANBRACHT MEGT SMUKKE BRONCE-SKULPTURER AF COWBOYS. DESUDEN VAR UDSIGTEN TIL DE OMRINGLIGGENDE BJERGE FANTASTISK PLOT (DES VÆRRE VAR DER EN DEL STØVSKYER I LUFTEN).

DET VAR IKKE ET STED, ALLE OG ENHVER BLEV INVITERET TIL. GUIDEN HAVDE F. EKS. ALDRIG VÆRET DER FØR. DET VAR KUN FOR PROMINENTE GÆSTER.

DER VAR OFFICIEL MODTAGELSE AF DUANE M. ANDERSON, SOM ER DANMARKS KONSUL I PHOENIX SAMT PRÆSIDENT FOR BANKEN VALLEY NATIONAL BANK (DER HAR TIL HUSE I SAMME BYGNING). PRESSEN VAR OGSÅ REPRÆSENTERET, SÅ VI BLEV FOTOGRAFERT FRA ALLE VINKLER.

TUREN GIK VIDERE I BUSSE GENNEM BYEN TIL THE HEARD MUSEUM, SOM ER ET KULTURHUS FOR THE SOUTHWEST AREA. HUSET VAR I TYPISK SPANSK STIL MED EN GÅRDHAVE MED SØJLEGANG I MIDTEN. I THE HEARD MUSEUM KUNNE MAN SE ALT OM INDIANERNES LEVEVIS I ALDRE TIDER, BL. A. VAR DER UDSILLET EN MANGDE KRUKKER, SMYKKER OG KLÆDEDRACHTER, SOM VISTE DERES LEVEVIS.

VI BLEV FORDELT MELLEM 4 GUIDER, SOM HVER TOG ET HOLD PÅ CA. 25 PERSONER MED RUNDT I MUSEET, HVOR DE MED STOR IVER FORTALTE ALT OM INDIANERNE. "GIFT-SHOPPEN" VAR NOK BEREGET FOR DEN MERE VÆLHAVENDE DEL AF OS, IDET PRISERNE VAR RET HØJE.

KL. 11.15 GIK TUREN VIDERE TIL NÆSTE STED. FRA BUSSEN SÅ NOGLE AF GRUPPEN EN MAND PÅ KRYKKER, SOM SOLGTE BLADE. DA HAN IKKE FIK AFSÆTNING FOR SINE BLADE, GIK HAN PÅ SINE BEN VIDERE HEN AD GADEN, MEN HAN BAR PÅ SINE KRYKKER.

NÆSTE STOP VAR DESERT BOTANICAL GARDEN I PAPAOG PARK, HVOR VI HAVDE CA. 3/4 TIME TIL AT BESØG DE 52 FØRSKELLIGE KAKTUSARTER, DER VAR REPRÆSENTERET I HAVEN. MEN DET VAR ET PLOT SYN AT SE ALLE DE MEGT HØJE-KAKTI. VEJRET VAR FINT, OG DET VAR MEGT VARMT. UNDER KRIGEN BLEV TYSKE SOLDATER INTERNERET I PAPAOG PARK I ØRKENEN. (DER KUNNE DE IKKE FLYGTE FRA).

PHOENIX HAR MANGE TRÆER MED APPELSINER, CITRONER OG GRAPEFRUGTER. DES VÆRRE VAR DE IKKE MODNE ENDFØR, MEN VI OVERVÆJED AT FORLÆNGE TUREN TIL JUL, SÅ VI KUNNE PÅ MODNE APPELSINER PLUKKET DIREKTE FRA TRÆERNE.

KLIPPEFORMATIONERNE OG ØRKENEN OMKRING BYEN ER FANTASTISK PLOT. MAN KAN NÆSTEN SE EN COWBOY KOMME RIDENDE RUNDT OMKRING DET NÆSTE KLIPPEPREMSPRING, TET FORFULGT AF INDIANERE. MAN HAR JO SET DET SÅ TIT PÅ WESTERFILM I FJERNSYNET.

KL. 13 GJØRDE VI HOLDT FOR FROKOST (IKKE I DET GRØNNE, MEN) I SQUAW PEAK PARK. DER VAR EN DEL OVERBÅREDE RASTEPLADSER, HVOR PRÆSTEN OG PERSONALET VENTEDE MED LANGE RÆKKER AF SANDWICHES SAMT DRIKKEVARER. PRÆSTEN SPURTE, OM VI NOGENSINDE HAVDE HØRT TALE OM DE ØRKEN-DYR, DER LAGDE 6 FØRTE LANGE SANDWICHES. DE LEVEDE ÅBENBART I OMRÅDET OMKRING PHOENIX. DET VAR OGSÅ NOGLE STORE, DEJLIGE SANDWICHES, SOM VI SPISTE MED GOD APPETIT, OG BAGEFTER BLEV DER SERVERET EN KAGE TIL HVER. ARRANGEMENTET VAKTE STOR JUBEL.

KL. CA. 14.00 VAR VI ALLE MÆTTE, OG VI KØRTE DEREFTER TILBAGE TIL KIRKEN. EFTER EN KORT PRØVE VAR DER FRITIMER TIL KL. 18.

KL. 18 MØDTE VI ALLE IGEN TIL MIDDAG SAMMEN MED EN DEL AF VORE VÆRTER. MENU'EN STOD PÅ KYLLING MED BØNTER OG RIS SAMT TOMATJUICE. DEREFTER KAFFE OG ISTE. ALT VAR MEGT VÆLTILLAVET, MEN JEG TROR OGSÅ AT DAMERNE I KØKKENET HAVDE ARBEJDET I MANGE TIMER PÅ DET.

KØKKENPERSONALET FIK DEREFTER OVERRAKT GAVER FRA KØRET, MEN DER VAR SANDELIG OGSÅ GAVER FRA VÆRTERNE TIL PETER OG KIRSTEN LANGBERG, ELISABETH, HENNING (IØRT KORTE BUKSER OG T-SHIRT) SAMT TIL HARTLY. DET VAR MEGT FESTLIGT ALT SAMMEN.

EFTER MIDDAGEN OPRETTEDE [REDACTED] MASSAGEKLINIK FOR MEDLEMMERNES GØMME MUSKLER OG HOVEDPINER. DET HJALP!

MELLEM KL. 20 og 21.50 AFHOLDT VI DEN BEDSTE OG MEST FESTLIGE KONCERT PÅ HELE TUREN. CHURCH OF BEATITUDES VAR HELT FULD, OG DET VAR ET MEGT OPLAET PUBLIKUM, DER VAR TILSTEDE. PETERS ORGELKONCERT VAR VIRKELIG FANTASTISK. DET VAR SAMTIDIG ET DYSSHOW, DER GIK UD PÅ, AT LYSET I KIRKEN LANGSOMT BLEV SLUKKET. EFTER EN LILLE STUND I MØRKE BLEV EN UDENDØRS PROJEKTØR TÆNDT. DEN OPLYSSTE LIDT EFTER LIDT DEN MEGT SMUKKE MOSAIKRUDE I KØRET I KIRKEN. ALT IMENS SPILLEDE PETER PÅ ORGLET. DET VAR EN MEGT BETAGENDE OPLEVELSE, SOM ALLE I MUSIKKØRET SAMT DE 7-300 "PUBLIKUM'NER" SATTE STOR PRIS PÅ.

DET VAR HELT IGENNEM EN DEJLIG DAG, SOM VAR BLEVET ARRANGERET FOR OS.

BETHESDAS MUSIKKOR

KOR OG ORKESTER

ØNSDAG, DEN 17. OKTOBER

STARTEN FRA KIRKEN GIK KL. 08.20 I 2 BUSSE. DER VAR KUN 46 PLADSER I HVER BUS, SÅ I I HVER BUS MÅTTE SIDDE PÅ GULVET. DET SKIFTEDES VI TIL, SÅ DET GIK FINT. KURSEN GIK MOD GRAND CANYON, SOM ALLE GLÆDEDE SIG TIL AT SE. VEJRET VAR IKKE HELT SÅ STRÅLENDE SOM DAGEN FØR. LIDT OVERSKYET, MEN DET VAR KUN GODT, NÅR MAN SKAL SIDDE I EN BUS HELE DAGEN.

HARTLY FORTALTE BL. A.:

ANTALLET AF INDIANERE I OMRÅDET OMKRING PHOENIX ER FORDOBLET SIDEN 2. VERDENSKRIG. DE FLESTE BOR I RESERVATER. VI BESØGTE I LØBET AF FORMIDDAGEN MONTEZUMA CASTLE, HVOR INDIANERNE FOR FLERE HUNDREDE ÅR SIDEN HAR INDRETTET EN SLAGS LEJLIGHEDER INDE I EN STOR, STEJL LIMSTENSKLIPPEVÆG. DE MÅ HAVE VÆRET UTROLIGT ADRETTET FOR AT KOMME OP TIL DERES HJEM. SIDEN FORSVANDT INDIANERNE FRA OMRÅDET, INGEN VED HVORHEN. MAN FRARÅDEDE KRÆFTIGT AT GÅ UDEN FOR DE AFMÆRKEDE STIER. DER KUNNE VÆRE KLAPPERSLAN-GER (PÅ NORSK: BIFALDSORM (IFØLGE VOR FOTOGRAF)). TEMPERATUREN VAR KUN 15, SÅ DET VAR EN STOR FORÆNDRING FRA GÅRSDAGENS 32.

TURNE GIK VIDERE Gennem DET SÆRPRÆGTE LANDSKAB, HER BESTOD AF ØRKEN OG BJERGE. ALT VAR TØRT OG GOLDT, MEN LIDT EFTER LIDT SKIFTEDE JORDEN FARVE FRA GRÅT TIL RØDLIGT. VI SPISTE LUNCH PÅ EN HYGGE-LIG RESTAURANT NÆR VED SEDONA. DER VAR SOM SÆDVANLIG TEMMELIG LANG VENTETID (94 PERSONER KAN IKKE EKSPEDIERES PÅ 5 MINUTTER), MEN DE PRAGTFULDE SANDWICHES VAR VÆRD AT VENTE PÅ. BUSSENE BLEV DOG EN DEL FORSINKET, INDEEN DE SIDSTE HAVDE AFREGNET MED KASSEAPPARATET. I BUSSENE FORTALTE REJSELEDERNE EN HEL DEL OM GRAND CANYON. DER SKULLE VÆRE SMUKKEST VED SOLOP-GANG OG -NEDGANG, MEN DA VI HÅPPE KUNNE REGNE MED AT SE SOLEN DEN DAG, MÅTTE VI HÅBE PÅ KLART VEJR NÆSTE MORGEN.

EFTER EN PRAGTFULD TUR I HÅRNÅLESVING OP AD BJERGSIDEN, GJORDE VI ET MEGET KORT STOP VED "COCONINO, NATIONAL FOREST, OAK CREEK CANYON", HVOR VI FIK DET FØRSTE "LOOK" OVER GRAND CANYON. DET VAR EN FANTASTISK UDSIGT, MEN INTERESSEN SAMLEDE SIG MEST OM 2 INDIANERKVINDER MED ET PAR BØRN, SOM HAVDE ANBRAGT SIG PÅ ET STRATEGISK RIGTIGT STED (LIGE VED UDSIGTSPUNKTET). DE SOLOTE NEMLIG HÅNDLAVEDE SMYKKE AF SØLV OG TURKISER. DERES PORRÆTNINGSLOKALE VAR 2 TÆPPER, HVOR VÆRERNE VAR BRÆDDT UD, OG ALLE KASTEDE SIG OMGIENDE OVER "PORRÆTNINGERNE". (GAD KOK VIDE, HVOR MANGE DER SÅ UDSIGTEN). SENERE GJORDE VI ET KORT OPHOLD I FLAGSTAFF FOR TANKNING AF BENZIN, PRIMÆRER, POSTKORT OG DRIKKE-VARER.

TURNE GIK FORBI NAVAJO-INDIANERNE'S RESERVAT. OMRÅDET ER PÅ STØRRELSE MED SJÆLLAND, MEN DET ER IKKE SÅ PRODIGT SOM DETTE. INGEN TRÆER, KUN VISSENT GRÆS (VI SÅ DOG HELLER INGEN INDIANERE). TIL GENGÆLD SÅ VI 2 COWBOYS KOMME RIDENDE OVER STEPPEN, OG DET VAKTE BÆRERIG OPSIGT. DET SER MAN JO IKKE HVEN DAG I DANMARK.

MIDT UDE I ØRKENEN KOM DET FRA HARTLY I MIKROFONEN: "NU KOMMER VI TIL CAMERON. DET ER IKKE NOGET SÆRLIGT. DET ER BARE ET STED, HVOR VI DREJER TIL VENSTRE". SÅ BLEV VI SÅ KLOGE.

VI NÆRMEDE OS ET AF VERDENS 7 VIDUNDERE. NÅR MAN TÆNKER PÅ, AT DET BARE ER "ET HUL I JORDEN", ER DET VIRKELIG EN STORSLÅET NATUR OMKRING HULLET.

VI GJORDE HOLDT VED ET UDSIGTSPUNKT, HVOR VI FIK DET FØRSTE GLIMT AF GRAND CANYON. ET PLOT SYN MED ALLE DE FARVEDE LAG AF STEN. VI NÆRDE LIGE AT PÅ DEN SIDSTE SOL PÅ TOPPEN AF KLIPPERNE. SKYERNE BLEV ILDRØDE AF SOLEN, INDEEN DEN FORSVANDT I SÆKKEN IGEN.

VED ANKOMSTEN TIL VORT MOTEL "MOTOR LODGE", GRAND CANYON, MÅTTE BUSSEN KØRE EN LILLE EKSTRA TUR TILBAGE TIL HOVEDHOTELLET, DA DET VISTE SIG, AT RECEPTIONEN I MOTELLET VAR LUKKET FOR SÆSONEN. NØG-LERNE BLEV HENTET PÅ HOTELLET, OG VI KØRTE TILBAGE TIL MOTOR LODGE, HVOR VI BLEV INDKVARTERET PÅ NØGLE DEJLIGE VÆRELSE. ALT VAR PÆNT OG HYGGE-LIGT. EFTER 1 TIMES TIDS FORLØB SAMLEDES VI I STØRRE OG MINDRE GRUPPER OG VANDREDE I BULDRENDE MØRKE NED TIL DE HOTELLER, DER ENDNU HAVDE ÅBENT FOR SER-VERING. DET VISTE SIG DER, AT DET VAR TEMMELIG PROBLEMATISK AT FÅ ET BORD. DER VAR MELLEEN 1 OG 2 TIMERS VENTETID, MEN SÅ GALT GIK DET NU IKKE. FLERE AF MEDLEMMERNE FORETRAK AT TAGE BUSSEN TIL ET NÆRLIGGENDE CAFETERIA, SÅ DERFOR BLEV DER IKKE SÅ Mergen VENTETID FOR DE TILBAGEBLEVNE. OG TIDEN SLOG VI IHJEL I SOUVENIRBODEN, SOM HAVDE EN STRYGENDE OMSÆTNING (TROR JEG).

EFTER MIDDAGEN VANDREDE VI IGEN TILBAGE TIL VORE VÆRELSE I BULDRENDE MØRKE. MAN SKULLE HELST KUNNE FØLE ASPALTEN UNDER SKOSÅLERNE HELE TIDEN FOR IKKE AT KOMME PÅ AFVEJE. NØGLE GIK LIGE HJEM FOR AT VÆRE FRISKE TIL SOLOPGANGEN KL. 06.37, MENS DER ANDRE STEDER BLEV HOLDT "PARTIES" PÅ VÆRELSENE TIL LIDT UD PÅ DE SMÅ TIMER.

EN DAG FULD AF DEJLIGE OPLEVELSER VAR SLUT.

18 oktober 1979

Rapport:

Ved sekstiden om morgenen fandt en stor del af musikcoret ned til kanten af Grand Canyon for at overvære den fantastiske solopgang. De lys og skyggevirksomheder, man så, fascinerede alle. Til en orkesttermusikers store tilfredshed, måtte det konstateres, at koret og Gade ikke kan lade solen stå op i øst uden hjælp af orkesteret! Mange benyttede formiddagen til en vandretur ned mod bunden af Grand Canyon.

Kl. 12.00 var alle naturligvis på pletten til afgang og tog plads på de "faste" pladser. 12.10 måtte Hartly erkende, at vi var ramt af turens hidtil største uheld: bremsesvigt på den ene bus! Det kunne nok bekymre een, når man genkaldte sig, med hvilken fart busserne kørte ned fra bjergene.

Vi tilbragte halvanden time ved en General Store ved Motellet efter at den "raske" bus havde kørt i pendulfart. Det gav et ekstra synk i lomme-pengebeholdningen hos næsten alle - her var både supermarked og cafeteria. Enkelte begav sig til Grand Canyon og fik således set endnu mere af vidunderet.

Afgangen blev kl. 13.30.

"The Highway" fra motellet til Las Vegas er lang og lige og går gennem en karakteristisk ørken.

Undervejs lavede vi i Kingston et lidt uforudset ophold, der havde sin årsag i chaufførens hviletidsbestemmelser. Vi havde godt tyve minutter til en forfriskning ved det cafeteria, hvor vi holdt. Længden af opholdet afstedkom en del kritik fra en af de pårørende.

Ca. halv syv om aftenen passerede vi Hoover Dam gennem hvilken grænsen mellem Arizona og Nevada går. Solen var for længst gået ned, men dæmning og tilhørende bygninger med turbiner var flot oplyst.

LAS VEGAS:

Vi ankom til spillebyen ved tyve-tiden. Alle var spændte på at se den, og man kan roligt sige at synet af lysreklamerne kunne få Københavns Rådhusplads til at ligne en udbrændt Nefa-lygte ved siden af.

Ved indkvarteringen fik vi bl.a. udleveret et bundt gratisbilletter med forskellige tilbud: mad, gaver, drinks, så spillede man sig fallit, var natmad og morgenmad dog reddet!

Vi "gjorde" Las Vegas i smågrupper: nogle var til show, andre var ikke, nogle vandt i spillekasinoerne, andre kom dyrt op at køre; det var sikkert med velberåd hu, at opholdet var gjort så kort: ankomst kl. 21 - afgang kl. 9 (i flg. rejseplanen).

19. oktober 1979

Morgenmad sørgede man selv for, og en del benyttede sig af de udleverede gratisbilletter – ekspeditionen gik hurtigt og maden smagte ganske udmærket. Ved ankomsten aftenen før blev afgangstidspunktet udsat med en time til kl. 10, det gav lidt ekstra tid til at slappe af.

På vej gennem ørkenen Los Angeles så vi fata morgane, sandstorme og nogle sjove, runde buske med en diameter på op til en meter – det blæste kraftigt og buskene kom rullende hen over vejen.

Turen er fantastisk ved den lange lige vej fra Las Vegas til Los Angeles. Ca. 280 miles = 450 km går det ligeud, dvs en strækning længere end Skagen-Gedser. Til siderne ser man kun ørken og atter ørken med lidt bjerge i horisonten, og fremad, så lang øjet rækker, vej og atter vej. Sådanne afstande og vidder skal opleves – de kan hverken filmes eller fortælles. Til gengæld vil spillefilm med scener fra sådanne trøstesløse steder få et helt andet, mere virkeligt indhold for os, der selv har oplevet dette.

Først på eftermiddagen besøgte vi den restaurerede sølvmineby Galico Ghost Town. Lufttemperaturen var behagelig lun, men det blæste meget kraftigt, hvilket gav mig en lille løbetur efter min flotte hat. Så var det absolut nemmere med en kyse, der kan bindes under hagen, hvad der jo også var en del, der benyttede sig af. I spøgelsesbyen var de gamle huse som sagt istandsat; de ser ud som de gjorde i slutningen af forrige århundrede. Tillige er personalet, både opsyn og ekspedienter, klædt i den tids tøj. Også et minetog var istandsat: det kørte fra byen ned til minerne og tilbage igen.

Ved begyndelsen af L.A. kørte vi på Freeway 405 og 101, hvor vi over 30-40 km kunne se "the rush hours" i den modsatte retning: alle 4 vognbaner var optaget og det meste af tiden var bilernes hastighed nær nul, men da amerikanerne er mere eller mindre født i et køretøj og har en bedre trafikultur end vi, gled trafikken meget lettere, end hvis det havde været på en dansk motorvej.

Efter indkvarteringen på "Motel 6" var aftenen til fri disposition. Det gamle mundheld "It never rains in Sunny California" passede ikke helt den aften. De, der dristede sig til Down Town, fik en forsmag på, hvor fantastisk stor Los Angeles egentlig er

Rapport:

LØRDAG, DEN 20. OKTOBER

Medbringende instrumenter, sangstemmer og koncertstøj mødtes vi kl. 11.45 ved busserne, der skulle køre os til Universal Studios. Her skulle vi i omkring 4 timer på sight-seeing rundt i Hollywood studierne.

Vi ankom kl. 13 og steg ud af busserne. Det kunne vi have sparet os. Ind igen, køre en halv meter, så vi var præcis ud for indgangen og kunne hoppe fra busserne ind i parken uden eventuel fremmed indblanding. Der heldt vores vejtog med en vældig fiks og dygtig guide og vejstyrelsen, der hed Ren. Vi kørte forbi enkelte bygninger, og måtte gøre heldt foran et par væsener fra en anden klode. De "kørte" på en slags motorcykel og var selvfølgelig bevåbnet, hvad vi fik at mærke. Men da vi ikke blev helt tilintetgjort, kørte vi videre direkte ind i en planet, hvor i forvejen nogle af Månebase Alfa's mænd var havnet. Vi undgik endnu engang tilintetgørelse og vendte atter tilbage til vor egen verden, hvor vi fik udpeget forskellige kendte filmskuespilleres garderobebygninger. Guiden fortalte endvidere, da vi gjorde heldt for at gå ind i nogle studier, at før en skuespiller, der skal indspille film, går alt efter en bestemt tidsplan såsom: sminkning, frisering, påklædning, optagelse, frokost osv., og man arbejder 10-14 timer om dagen.

Berefter fik vi forevist eksempler på, hverledes de sammensætter billeder, så man får det land, den øgn eller by, hvor handlingen foregår. Mennesker, der i filmen skal være på wild flugt, holder sig i studierne næsten på samme plet, mens landskabet susser afsted på et filmrør i baggrunden. Man kan endvidere frembringe det vejr, de lyde, den belysning, man ønsker, og som kræves i filmene. Vi fik selv et eksempel, hvor vi ved almindelig belysning så hinanden, som vi kendte hinanden, og ved en forandring af lyset kom til at se betydelig ældre ud.

Her, som andre steder, kan man begå fejl. I en film skulle en dame ud at køre i bil, springe af et sted og løbe flere km. tilbage. Ved vejs ende sad hendes hår, som var hun lige trådt ud fra en frisersalen, hvad der fik publikum til at ringe og spørge, hvilken hårlak der blev brugt. Eller da Colombo med en lille stump cigar i munden et øjeblik drejer sig fra publikum; kun et lille øjeblik efter, da han atter har ansigtet, så vi kan se det, har han en næsten røget cigar. Vi ved ikke, at han mellem sine to drejninger har haft et par timers frokost.

Da vi atter kom ud i det fri og kørte videre, kom vi igennem bebyggelser fra Mexico, Texas, Europa. Også Tarsans jungle passerede vi. Men endnu havde vi en del nervepirrende oplevelser, vi skulle igennem, før næppe var vi sluppet over breen, der næsten bred sammen under os, før en flodbelge kom styrtende ned os, vältede et træ med retning mod vort køretøj, alt imens regnen styrtede ned (dog ikke over os). Al det vand, der her bliver brugt, er det samme, der er blevet brugt siden 1964. Vi slap væk i god behold og kørte nu langs en sø, stille og fredeligt troede vi, men en undervandsbåd affyrede en torpedo mod os, og kort efter dukkede hajen op flere gange lige ved siden af os. Heldigvis forsvandt ingen i dens gab. Vi trak vejret lettet, men opdagede, at vi var kommet til Det røde Hav, og vi skulle over på den anden side. Hvad nu? Sen tidligere delte vandet sig, så også vi kunne komme over. Vi kørte gennem Wall Street (det sted kulisserne her). Forbi flere huse og byer, også en brændende bygning. Til sidst kørte vi gennem en bjergkluft, hvor der sikkert var fare for nedstyrtende klippestykker. Men var der nogle, faldt de uden om os. Vi havde haft en heldig og herlig tur.

Nu var det blevet frokosttid. Flere af os spiste på terrassen, hvorfra vi havde udsigt over byen med bjergene. Langs rakværket var plantet buske med lette røde blomster, hver kulisserne sugede høring. Efter frokost gik vi "frit" omkring og kunne overvære et dyreshow, en forestilling med stuntmen, og se, hvordan man optager en film, som man klippede sammen og foreviste i de ophængte fjernsyn.

BETHESDAS MUSIKKOR

KOR OG ORKESTER

Rapport

Arne Hansen

Fra Hollywood kørte vi med Los Angeles' City Hall's Triforium, hvor vi skulle give koncert den aften. Vi ankom ved 18-tiden til City Hall, hvor to værelser var holdt åbne til omklædning. Her i City Hall ledte en af damerne omklædt i koncerttøj efter toiletet, bankede på en dør, åbnede og blev klar over, at vejen til det eftersøgte gik gennem herrernes omklædningsdørene, hvorpå hun sagde: "Åh! Gør det noget, hvis jeg går igennem?" Hertil led svaret: "Nej, vi skal nok lukke øjnene."

Koncerten kl. 20.15 var i det fri. Luften var lidt kølig. Vi blev budt velkommen af William C. Vestal jr., Triforium Program Director. Ved siden af tribunen var der bygget en stander med mikrofoner og en belysning, der blev kraftigere ved tale og musik. Det var vel over den, der koncert blev udsendt i nærmeste omegn. Der var ikke mange tilhørere, men de, der var, klappede, så der blev givet ekstranummer. Efter koncerten overrakte [redacted] gaven til Bill Vestal (William C. Vestal jr.), der også fik gaven til bergmesteren, der ikke var medt frem, med. På hjemvejen fik vi en tak fra vor chauffør for koncerten, som man havde overværet og syntes godt om.

LØRDAG, DEN 21. OKTOBER

Vi havde formiddagen fri. Kl. 15 skulle vi give koncert i Angelica Lutheran Church. Vi havde kun en bus den dag og måtte afsted i tre omgange, så allerede kl. 11 måtte første hold være klar til afgang. Kl. 12 skulle andet hold afsted, men da chaufføren ikke kendte nærmeste omvej, blev resten ikke hentet før godt 12.30. Det lykkedes os at da at være samlede igen ca. 13.30. Folk kom ret tidligt, og da koncerten begyndte, var der en hel del tilhørere. Bagefter var der reception med kaffe og småkager. Fire piger havde bagt 700 stykker!! Tilbageturen foregik også i tre omgange, så de sidste nåede tilbage kort inden vor fest.

Hjemrejsen var jo rykket noget nær nu. Vor afslutningsfest, der samtidig var farvel og tak for en dejlig rejse-fest, blev holdt i det fri ved motellet, hvor vi boede. Vi fik en meget velsmagende grillstegt kylling med forskellige salater og dertil vin. Som gæster havde vi Winstrup Olesen og frue.

Efter middagen begyndte underholdningen. [redacted] indledte med to digte og en sang af Teve Ditlevsen. Lis og Søren Peder fortsatte med "The entertainer", "Hello Dolly" og som ekstra: strofer fra Beethovens niende symfoni. De fire "Jergen'er" sang en "Hartly" sang med musikledsagelse af 3-4 violiner. Der var Laila og John på "friserfælder". [redacted] sang Cornelis Wresvijk's "Veronica". Fire "Space Girls" dansede som sædvanlig, og Peter Langberg læste på sit århusmål en Hartlyrapport omskrevet til danske forhold. Winstrup Olesen sagde nogle ord, bl.a. fortalte han, at TV havde haft en udsendelse med os fra friluftskoncerten d. 20. Kirsten Langberg greb mikrofonen, men det lykkedes os ikke at få sunget den sikkert meget morsomme "Højt fra træets grønne top, allerdybest nede", en sammensmeltning af julesangen og "I en kulder slet som kul", således at man sang hveranden linie af hvert vers på sangens egen melodi. Det må jo nok kunne lade sig gøre. Så blev der spillet op til folkedans med John som en glimrende leder, og som altid ved folkedans morede man sig. Mansa holdt auktionen over en pose med ubesatte ting, og Frank blev den heldige ejer for 12 \$. - Til slut havde Allan, Mona Lisa og Henning Madsen ordet. En virkelig fornøjelig aften, hvor mange fik lov at bruge talenterne.

Mandag, den 22. oktober

Om formiddagen kørte vi fra hotellet i L.A. for at afholde en udendørs koncert på Centura Plaza, der viste sig at være et butikcenter. Efter en kort opvarmingsprøve var der lejlighed til at gå på shopping her inden koncerten.

Solen bagte fra en skyfri himmel, da vi skulle afholde koncerten. Det var en varm omgang; men alt forløb planmessigt. Tilskuerantallet var også ret pænt. Forbipasserende standsede op, satte sig ned på de fremsatte stole og blev siddende under hele koncerten. Efter koncerten var slut, modtog vi et vældigt bifald. En sandwichglende amerikaner, der havde henlagt frokostpausen hertil, var så ivrig efter at give sin begejstring for koret til kende, at han holdt sandwichen i munden for at have begge hænder fri til at klappe med.

Herefter blev koret inviteret til frokost i Century Plaza. Her blev der disket op med et vældigt udvalg af såvel varme som kolde retter.

Efter frokosten kørte busserne os til det mexicanske gademarked i Olvera Street, hvor der var lejlighed til at "shoppe" og betragte den brogede handel. En del benyttede noget af tiden til at smage på mexicanske specialiteter på en nærliggende fortovsrestaurant. Sent på eftermiddagen kørte vi tilbage til hotellet i L. A.

Tirsdag, den 23. oktober

Hele dagen var til fri disposition.

De fleste havde slået sig sammen i mindre grupper og lejet personbiler for at kunne se lidt på seværdighederne, som lå lidt længere væk.

Knotts Berry Farm, Marineland, Chinatown og Wilshire Boulevard var nogle af de steder, man besøgte. Enkelte havde endog nået at tage turen helt til Mexico og tilbage.

Johannes, Else, Thomas, Inger samt undertegnede lejede en bil og kørte til Marineland, der ligger syd for L. A. Det blev en uforglemmelig oplevelse. Der var dygtige sælver, der optrådte så skent og skært, at man ikke kunne undgå at le af dem. Der var den syv tons tunge hval, hvis høje spring i luften sendte kæmpesprejt ind over de første tilskuerrækker. Der var et helt enestående delfinshow, hvoraf kan nævnes 4 delfiner, som sprang højt op af vandet samtidig, og som afsluttedes med, at 2 delfiner trak dresseren rundt i bassinet, hvor delfinerne fungerede som "vandski".

Om eftermiddagen kørte vi nordpå til Redondo Beach, hvor vi så Stillehavet, der slet ikke var så stille endda, og foretog en mindre vandgang i de meterhøje bølger. Herefter gik turen hjemad.

Da vi kom hjem, hørte vi, at en anden gruppe havde været ved stranden nær Santa Monica. Her havde de været ude for en ufrivillig vandgang. Det foregik således:

Man havde lagt sig på stranden i passende afstand fra vandkanten for at nyde solen. Man lå og desede og lyttede til bølgerne, som rullede mod strandkanten. Pludselig blev man vækket. Man var våd over det hele og for op. En kæmpebølge var slået ind over stranden og efterlod gruppen såvel som fotografiapparater, tøj m.v. drivvåde. Episoden fik gruppen til at bryde ud i spontan latter. Andet var der vel heller ikke at gøre.

Rapport:

ONSDAG DEN 24. OKTOBER
TORSDAG DEN 25. OKTOBER

Ja, så er 3 skønne uger allerede ved at være gået, og vi er nået til rejsens sidste "rigtige" dag nemlig koncerten og oplevelserne i Disneyland.

Vi må tidlig op for at pakke det sidste og få nedsvølget morgenmaden, inden busserne afgår kl. 8.30 fra Motel 6. Turen til Disneyland tager kun 1 times tid, og vi når derfor friske og veloplagte frem og bliver hilst velkommen af Bob (en sprudlende og veltalende repræsentant for "haven") samt danskeren Erik Meyer, der tilsyneladende har taget sig af alt det praktiske i forbindelse med Bethesdas Musikkors besøg i Disneyland.

Efter at have modtaget nogle rent praktiske oplysninger bliver vi vist gennem "haven" og frem til stedet, hvor vores sidste koncert skal finde sted - en festlig udendørs plads, overdækket og med farver i rødt og hvidt just passende til farverne i vores kordragt! Efter en kort prøve og do pause er vi parate til at give denne sidste koncert for et forholdsvist lille, men dog oplagt publikum. Vejret er pragtfuldt, og alle føler, at nu "må den ha' alt, hvad den kan få"..., og resultatet udebliver da heller ikke: bragende bifald og ekstranummer oven på det iøvrigt lette og festlige koncertprogram. Jørgen, vores fotograf, stormer rundt som sædvanligt, og får vist sikret sig et par gode "skud" til samlingen, ligesom også mange forbigående får knipset os i farten.

Efter en kort takketale fra Bob bliver vi nu alle ledt tilbage til busserne, hvor der er mulighed for at klæde om til mere behagelig påklædning. Her får vi desuden udleveret gratis billetter til havens forlystelser, og efter en kort instruktion om Disneylands forskellige "verdener", er eventyrlandet vort eget. I løbet af nul komma fem er hele Musikkoret da også spredt for alle vinde, de fleste i mindre grupper, og det er nu op til den enkelte at finde ud af, hvad han eller hun bedst kunne tænke sig at se. Svært er det at bestemme sig, for seværdigheder er der nok af, og tiden er desværre meget begrænset, så det kan kun blive et lille udpluk af det bedste.

Disneyland, som af amerikanerne kaldes "The Happiest Place on Earth", er inddelt i forskellige fantasiverdener, hvor fantasien i sandhed kan få lov at udfolde sig frit. Ja, én af disse "verdener" hedder faktisk "Fantasyland", og af andre kan nævnes "Tomorrowland", "Bear Country", "Frontierland" og "Adventureland". I hvert land kan man forlyste sig efter behag, f.eks. kan nævnes "The Jungle Tour", der byder på en fantastisk sejltur gennem Afrikas jungle med "levende" dyr i alle afskygninger. Alt er så livagtigt, at man helt glemmer, at det kun er leg.

En anden form for sejltur kan man få i "It's a small world" - en hel lille verden af dukker, der ved sang repræsenterer alle verdens folkeslag. Det er en meget stemningsfuld og farverig tur, som man sikkert vil huske længe.

BETHESDAS MUSIKKOR

Men én af de mest storslåede oplevelser er nu nok "America the Beautiful" - en cirkelrund "biograf" med lærred hele vejen rundt, hvor man under en 15 min. lang filmfremvisning i farver får et indblik i, hvad Amerika står for. Natur, mennesker, byer etc. passerer revu for én, men på en sådan måde, at man føler, man selv er med i filmen - en fantastisk oplevelse, som næsten ikke kan beskrives med ord!

Efterhånden er de fleste vist så spækket med indtryk, at det kan være svært at rumme mere i hovedet. Nogle vælger derfor blot at gå rundt og kigge, og det er faktisk også meget spændende i sig selv. For her kan man være heldig at rende ind i både Micky Mouse og Anders And eller stå ansigt til ansigt med selveste hr Bjørn. Og minsandten om ikke samtlige Disneyland-figurer pludselig kommer marcherende i samlet trop til stor jubel for de mange børn. Jo, der er nok at se på og opleve!

Men alt får jo en ende, og således også de skønne timer i Disneyland. Klokkeren 17.00 skal alle nemlig være ved busserne, for nu starter første etape af vores hjemrejse - turen til lufthavnen.

Men inden tager vi afsked med Kirsten Olsen og Anne-Marie, der er så heldige at skulle blive i USA en uge mere. Turen til lufthavnen (Los Angeles International Airport) varer ca. 1 time, og her må vi nu for sidste gang slæbe vores bagage til indcheckning. Nogle er nok lidt trætte nu og kunne måske trænge til en lur. Men, nåh tak, det bliver der hurtigt sat en stopper for, for pludselig høres et vækkeur kime fra én af kufferterne, og alle er igen lysvågne og lutter smil.

Vi tager nu afsked med de 6, der skal blive en dag længere i Los Angeles, og kl. 19.30 bliver vi kaldt ud til flyet, en Boeing 747, som letter mod Danmark præcis kl. 20.00.

Første etape, turen til Seattle, varer ca. 2 timer og forløber helt glat. Så mellemlanding og ophold i transithallen 1 times tid, hvor der er mulighed for at omsætte de sidste Dollars, og så atter på vingerne de næste 9 timer. Vi er meget trætte nu alle sammen, og indimellem "affodringerne" sover eller blunder vist de fleste. Der er ikke meget at kigge på ud gennem vinduerne - kun "vat"-skyer og indimellem lidt land. Vi flyver tilbage over Edmonton, Hudson Bay, Thule og Trondheim, og de, der stadig har lidt energi tilovers, får mulighed for at se en film eller lytte til musik.

Klokkeren 9 morgen amerikansk tid (= kl. ca. 17 dansk tid) lander vi igen på dansk jord efter en helt igennem vellykket tur. Alle er glade og har forlængst overvundet trætheden, for nu skal der "farvelles" af til alle rejsedeltagere og hilses velkommen af alle de trofaste familiemedlemmer og venner, der står på den anden side af "glasburet". Jo, der er aktivitet!

Og ingen tvivl er der om, at vores USA-tourné har været en kæmpesucces. Aldrig før har vi oplevet så meget i løbet af så kort tid, aldrig før har vi i den grad fået lov til at prøve kræfter med os selv, og næppe før har vi mødt så megen gastfrihed og så mange søde mennesker, som i løbet af de sidste 3 uger. Alle er begejstrede og ganske overvældede. Og sidst men ikke mindst har kammeratskabet i koret fået lov til at stå sin prøve - og med stort held! - Båndene er blevet styrket, og vi har lært hinanden meget bedre at kende.

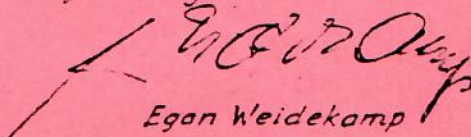
TAK FOR EN HELT IGENNEM GOD TUR !

To the Mayor of Los Angeles, Mr. Tom Bradley.

On the occasion of the visit of Bethedas Musikkor
I kindly ask you to accept this greeting from the City
of Copenhagen with the best wishes for luck and prosperity
for you and the citizens of Los Angeles.

Copenhagen, October 1979

Egon Weidekamp
Lord Mayor